
LETO XXV.
JANUAR 1976

NAROČI IN BERI !

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena \$1.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Dokumentarna poročila očitavcev zbral Tomaž Kovač. — Cena en dolar.

SVOBODA V RAZVALINAH — (Grčarice, Turjak, Kočevje) — Cena \$2.—.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—.

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisujejo pokojni izanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Zakelj, Argentina. — Cena \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presojeti, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

Precej teh knjig mi je že pošlo in že dolgo čakam, da pridejo nove pošiljke. A naročila vseeno sprejemam. Tiste, ki na knjige že dolgo čakajo, pa prosim potrpljenja. Zastoj ni moja krivda.

CELOVSKE MOHORJEVKE ZA LETO 1976 so še na razpolago. Vse štiri knjige (KOLEDAR 1976, zgodovinski roman ZADNJI RABIN V LJUBLJANI, PLANINSKE ZGODBE Z NAHUEL HUAPJA in DRUŽINSKO SVETO PISMO, II. del) stanejo \$7.— brez poštne.

NEKAJ GORIŠKIH MOHORJEVK je na poti do nas. Štiri knjige (KOLEDAR 1976, SVETOVNI POTNIK PRIPOVEDUJE, II. del, zbirka črtic MOJA TOLMINSKA in PRIMORSKI GEOGRAFSKI LEKSIKON, 2. snopič) stanejo \$12.—.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštne je \$7.—.

NEKJE JE LUC (Vinko Beličič) — cena \$3.00.

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) **SHEPHERD OF THE WILDERNESS**. Življenjepisno povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

✱

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAĞAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena prve je \$1.50, druge pa \$1.—, poština posebej. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI

(THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVLJEN LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uradništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

92-1605/1022

V srebrni jubilej...

MISLI s to januarsko izdajo, prvo številko novega letnika, stopajo v svoj SREBRNI JUBILEJ. Petindvajseti letnik mesečnika avstralskih Slovencev prihaja med naročnike, raztresene po širnem petem kontinentu. Že petindvajseto leto bodo obiskale tudi mnoge rojake po svetu in zgovorno pričale o slovenski prisotnosti na tem kosu zemeljske oble, prav do konca druge svetovne vojne našemu narodu tako odmaknjenem in domala nepoznanem. Pa je slovenski človek, v iskanju nove domovine, našel tudi ta kos svobodne zemlje in tudi na peti celini pognal svoje korenine. Ni prinesel s seboj drugega kot pridne roke in voljo za delo, v srcu pa bogato kulturno in versko dediščino svojega rodu izpod Triglava. Kot povsod po zdomstvu, so začeli tudi v Avstraliji rasti slovenski domovi z gredico rdečih nageljnov in rožmarina; nastajala so društva, ki imajo povečini danes že lastna kulturna in družabna središča; verjetno ne v mali meri pa so rojake združevale in jih še združujejo slovenske maše ter z njimi v zvezi vse ostalo versko-kulturno udejstvovanje verskih centrov. Razumljivo, da se je kmalu po prihodu prvih povojnih beguncev v Avstralijo spočela tudi misel o lastnem glasilu, ki naj povezuje in obvešča ter ohranja po slovenskih družinah vse tisto pristno, kar hoče tujina — hote ali nehote — ruvati iz priseljenskih src.

MISLI so začivle kot skromno razmnoževano glasilo pred skoraj četrtno stoletja, brez seznama naročnikov in predpisane naročnine. Vsem so bile namenjene in k vsem so prišle, kdor jih je le hotel sprejeti. Po rokah prvih slovenskih duhovnikov in njih pomočnikov so obiskovale novodošle po taboriščih in začasnih stanovanjih ter bile mnogim prva dobrodošlica v novi, tuji deželi drugega jezika in drugih navad. Blažile so strah osamelosti, združevale neznanca iste usode in krepile zavest, da se kot narodna družina ne smemo utopiti v neizmernem morju tujine. Od ust pritrngani darovi so tem razmnoženim stranem dajali življenje, pa tudi pomagali, da ideja lastnega glasila ni zaspala, ampak prešla v nove načrte: razmnoževalnino je zamenjal tisk večjega formata, končno pa spremenil obliko v revijsko, ki jo MISLI imajo še danes. Naše MISLI tudi danes rešujejo darovi bralcev, ne skromna naročnina, ki v novih finančnih pogojih ne zadošča več. Iz teh darov veje ljubezen in hvaležnost naročnikov, ki čutijo, kaj je naš pionirski list pomenil zlasti v prvih letih, dasi tudi danes za nas vse ni brez velikega narodnega in verskega pomena.

Značaj MISLI se v vseh petindvajsetih letih ni spremenil: list ni nikak trst, ki ga neusmiljeno maje veter, kakor se mu ljubi. "Božje MISLI in človeške" so podane na njegovih straneh bralcem tudi tam, kjer bi "zaradi sprememb časa" marsikdo raje molk ali pa polresnico, za zavajanje in uspavanje po novih metodah pa je bila tudi MISLIM — seveda brezuspešno — ponujena celo po-

L. XXV — JAN. 1976 — ŠT. 1

VSEBINA:

V srebrni jubilej . . .	— Urednik — stran 1
Novoletne misli	— Hinko — stran 2
Deveti DAN MIRU	— Po članku "Družine" — stran 3
Konec svetega leta - začetek	— P.L. — stran 3
Slovenec — avstralski senator (Milivoj Emil Lajovic)	stran 5
Slovenska pesem ne bo umrla	— Evgen Jurič — stran 7
Nastop naše mladine	— M.S. — stran 8
P. Bazilij tipka . . .	— stran 12
Izpod Triglava	— stran 14
V času obiskanja . . .	— stran 16
Z vseh vetrov	— stran 18
Adelaidski odmevi	— p. Filip — stran 20
Koledniki (pesem)	— Gustav Strniša — stran 21
Večna vez (povest-nadaljevanje)	Karel Mauser — stran 22
Naše nabirke	— stran 22
Kam s prostim časom	— stran 25
Izpod sydneyskih stolpov	— p. Valerijan — stran 26
Kotiček naših malih	— stran 28
Križem avstralske Slovenije	— stran 29

✱

. . . Želimo, da bi bile MISLI res naš list, namenjen in pisan predvsem Slovencem v Avstraliji. Da bi nam v preprosti besedi naših očetov in mater tolmačile za nas važne svetovne dogodke z ozirom na naše kulturno, versko in socialno življenje. Ne bi želeli dvoriti temu ali onemu. Naš program je dokaj enostaven. Napisan je bil s krvjo naših pradedov in očetov. In kaj smo, nam je povedala naša mati, ko nam je pela: "SLO- VENEK SEM . . ." (Iz uvodnika prve številke MISLI, 25. jan. 1952)

✱

moč. V svobodni deželi smo — tudi MISLI hočejo ostati svobodne in samo kot take morejo tudi v bodoče vršiti svoje poslanstvo.

Ob srebrnem jubileju, ki ga je dobri Bog MISLIM naklonil po nesebičnih sotrudnikih ter darežljivih bralcih in dobrotnikih, naj izrečem iskreno hvaležnost vsem, ki so jim MISLI pri srcu. Sam Bog ve za vse, kar je v petindvajsetih letih naš list storil dobrega med slovenskim izseljenstvom Avstralije, tako na narodno-kulturnem kot verskem polju — tega ne more pokazati niti najzgovornejša statistika. Eno je gotovo: Bog zna pravično soditi in ceniti vse žrtve, ki so mnogokrat povprečnemu bralcu zakrite in nepoznane; Bog zna ceniti tudi pošteno borbo za resnico, pravico in svobodo, saj so to njegovi dragoceni darovi človeštvu. Naj tudi v bodoče bogato blagoslavlja naše MISLI: le naj še dolgo prinašajo v slovenske domove širne Avstralije obilico užitka ob domači besedi, ki naj nas ohranja zveste kristjane in zavedne Slovence.

Urednik

Novoletne misli

ZOPET je minilo leto.
Dnevi hite in tedni hite,
meseči se izgublajo za nami — in leta . . .
Mi pa drvimo s časom
in vedno ga imamo premalo.

Ni časa za počitek,
ni časa za molitev,
ni časa za dobra dela,
ni časa za družino,
ni časa za starše,
ni časa za nikogar,
razen če pričakujemo od tega korist. . .

In vendar gremo naproti večnosti,
ki bo udarila kot strela
in strla uro življenja . . .
Tokrat res ne bo časa
— zdaj pa je še naš,
da ga porabimo po božji volji.

Hvala, Gospod, za novo leto!

HINKO

Deveti DAN MIRU

... je bil letošnji prvi dan v letu. Te dneve z mislijo na svetovni mir je začel papež Pavel VI. in takrat mu je ves svet zaploskal. Voditelji narodov so sprejeli njegovo idejo — žal je pri mnogih ostalo kljub pozdravnim čestitkam in brzojavom vdanosti samo pri odobravanju zunanjega značaja. Svetovne spletke so se pletle dalje — resnične dobre volje za pravi mir je tako malo, krivic pa vedno več in vedno bolj očitnih, četudi se skrivajo pod raznimi plašči "politične zaščite" in podobnih naslovov. Vendar ima "dan miru" le svoj pomen, saj voditeljem in ljudstvom vsako leto znova prižge misel, da je mir za vse človeštvo velika dobrina in bi se morali zanjo vsi truditi: ne le v besedi, ampak v vsakdanjem življenju posameznikov in narodov.

Od devetem "dnevu miru" nas je papež spomnil na pravo orožje miru. Ob tem letošnjem geslu praznika nam prihajajo na misel besede sv. Pavla: "Hodimo z orožjem PRAVICE v desni in levi . . ." Edino s pravico si bo svet priboril resnični mir, vse drugo je utvara.

Pavel VI. v svoji poslanici za letošnji "dan miru" opozarja na dvoje. Danes vedno bolj govorimo o miru: ideja miru med človeštvom raste, kar daje upanje. Istočasno pa so znamenja, ki napovedujejo nove spopade: poživljanje nacionalizma, tekma v oboroževanju, trgovina z orožjem, zastrupljanje družbenega ozračja s sovraštvom . . .

Tako stanje kaže bolj na premirje kot na mir. Da bi ne prišlo do krvavega in velikega obračunavanja, je treba nekaj ukreniti.

V RUDEČEM KLJUNU ZELEN
MU OLJKOVA MLADIKA...
V POROŠTVO SPRAVE IN MIRU.
S. Gregorčič.

Prijeti je treba za pravo "mirovno orožje". Sklicevati se je treba na pravico in izpolnjevati sklenjene pogodbe. To je nekaj "sčit" miru. Podpirati moramo mednarodne ustanove za reševanje sporov, poudarjati naravna načela, ki naj vodijo naše življenje: človek ne sme storiti vsega, karkoli bi mu prišlo na misel. Delati je treba dobro, izogibati se je treba slabega. V zavesti slehernega kristjana pa morajo biti Kristusove besede: "Vi vsi ste bratje".

Papež se v poslanici za letošnji "dan miru" ni spustil v posamezne primere, kje je treba reševati mir, noče pa se perečim vprašanjem izmikati. S poslanico opozarja voditelje narodov na njihovo dolžnost, hkrati pa je njegov glas poudarjanje evangeljskih misli, širjenja božje blagovesti.

Po članku "Družine"

KONEC SVETEGA LETA — ZACETEK . . .

SVETO LETO je končano. Na sveti večer je papež Pavel VI. kot zadnji stopil skozi takoimenovana "sveta vrata" vatikanske bazilike, skozi katera so v teku leta vstopale v središčno cerkev krščanstva tolike množice iz vsega sveta. Za njim so se vrata zaprla in bodo zaprta čakala novega svetega leta — leta 2000.

Cerkev je vse leto poudarjala, da je pri obhajanju svetega leta najvažnejša duhovna prenova. V ta namen se je ves katoliški svet na sveto leto pripravljaval z obnovami in izrazi sprave po lokalnih Cerkvah. Istega duha spreobrnitve srca in bratske sprave je Cerkev vlivala tudi v vsa rimska romanja. Vsa so potekala brez izrednih zunanjih slovesnosti blišča in hrupa — prinašala pa so obilico osebnih verskih doživetij, zbliznanj in dokazov iskrenosti. Očividno ni šlo za številno romanj in množico romarjev, četudi je naravno to leto Rim privlačil krščanski svet k sebi kot magnet — poudarek je bil ves čas v skrbi za duhovne dobri-

ne, ki naj jih sveto leto krščanskemu in ostalemu svetu prinese. Isto misel je ob koncu izrazil tudi papež: "Ali bo sveto leto pomenilo napredek, večjo odprtost, preново in željo po spravi, ali pa bo po končanih svetovnih slavnih spet vse po starem? Ali res ne bo ostalo ničesar od teh globokih verskih doživetij, ki smo jim bili priča vsak dan? Že pri eni prejšnjih avdienc smo poudarili, kakšno mesto mora imeti vera v življenju vsakega človeka. Apostol Pavel je zapisal, da pravični živi iz vere. Zato tudi ne smemo nikoli pozabiti sledov, ki jih je v našo generacijo vtisnilo letošnje sveto leto. Vero moramo globlje doživljati, jo bolj logično utemeljiti, jo bolj ljubiti. Nadaljevati moramo preново in spravo, ki ju je Cerkev postavila za cilj svetega leta . . ."

Precej je bilo skozi sveto leto govora tudi o svojstvenem poslanstvu kristjana, ki mora biti človek upanja. Kristjanovo življenje napolnjuje božja obljuba, da smo ustvarjeni za nebesa. Ta gotovost nadnaravne uso-

de nas bi morala pobožiti že v tem življenju, če se v resnici zavedamo, da smo del božjega ljudstva. Tako naše veliko upanje postane stvarnost, življenje ljubezni, ki ne bi smelo biti nikoli prekrito z oblaki.

Nič čudnega, da je v istem smislu govoril tudi papež pri zadnji avdienci (10. decembra) pred zaključkom svetega leta: "Popotniki na začetku poti smo. Sveto leto gre h kraju, nas pa čaka še dolga in težavna pot. Ničesar nimamo, kar bi lahko zložili v kovčke za popotnico, razen upanja. Če hočemo, da bo naša pot ravna, naši koraki gotovi, potem se moramo oborožiti z upanjem . . ."

Če nam sveto leto ni prineslo ničesar drugega kot to, da je prižgalo v srcih kristjanov lučko upanja, nam je dalo veliko. Morda je vsak romar, pa morda tudi vernik, ki je sveto leto v obliki obnove in sprave doma doživljal, ob vsem tem le malo globlje občutil svojo pripadnost vesoljnemu občestvu božjih otrok. Če bo gradil dalje v upanju v Boga in upanju na sočloveka, in to dvoje je nerazdružljivo, je na pravi poti in sveto leto bo obrodilo svoj sad.

Seveda težav ni malo in današnji svet takim sado-
vom ni ravno naklonjen. Sto in sto prilik je, ki nas pri najboljši želji tlačijo navzdol. Imeti je treba poguma kristjanov, ki se ne boje žrtev, če hočemo vztrajati in plavati takorekoč proti toku.

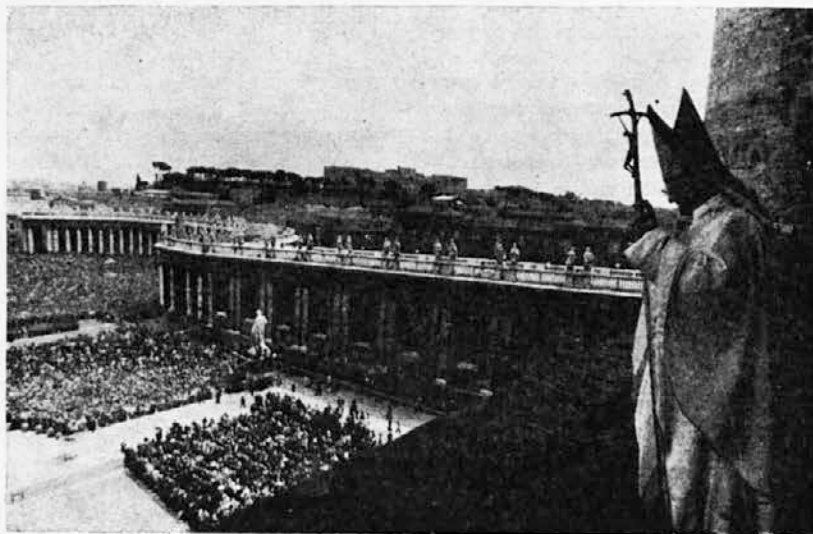
Tudi to je Pavel VI. pri zadnji avdienci svetega leta lepo razčlenil: "Danes je lahko opustiti ideale karšćanskega življenja. To pa ne pomeni, da to smemo nare-

čiti. Razlogi za to zadržanje so štirje. Prvič: živeti po kršćanskih idealih ni lahko in se to ne da kar brž doseči. Drugič: moderni človek je psihološko bolj usmerjen k doseganju in uživanju lahkih in čutnih dobrin, kakor pa k doseganju notranjih in moralnih dobrin. Uživanjaželjnost je že sama po sebi sovražnica kreposti. Ima raje danes kot jutri, ima raje prijetno kot težko, ima raje svojo ugodnost kot skrb za dobro bližnjega. Tretjič: danes je v modi oportunitizem. Namesto navdušenja za junaštvo v žrtvi in odpovedi stopa v ospredje koristnost, zaupanje v dejanja večine, sprejemanje mode. Toliko bolj deluje potem še četrti razlog opuščanja kršćanskega življenja: nebo pravega upanja, to je nebo našega verskega upanja, je zatemnjeno . . ."

Moderni človek hoče vse brž dognati, videti in izkusiti — duhovnega pa ni mogoče prijati. Zato duhovnost prezira in se zapre v svojo kratkovidnost ter svoje neresljive dvome: živi po svoje, ne pa po božji volji. A vsa upanja tistih, ki grade zgolj na poganski in materialistični humanizem, so velikokrat lažna, minljiva in kratkotrajna ter ne prinesejo sadov. Kršćansko upanje gradi na božji resnici in nas ne more razočarati.

Bog daj vsakemu izmed nas nadaljevati v duhu svetega leta, četudi je to že minilo. Na pot naj nas spremljajo papeževe očetovske besede: "Nikdar se ne ponižajte do podlih kompromisov s sedanjo mentaliteto sveta, ki je tolikokrat tako nizkotna in sramotna. Vedno bodite zgledi dobrote in misli na druge!"

P.L.

Papež blagoslavlja svetoletne romarje in ves svet z njimi

V AVGUSTOVI ŠTEVILKI smo prinesli novico, da je liberalna stranka v soboto 9. avgusta izbrala za svojega senatorskega kandidata našega sydneysekega rojaka MILIVOJA EMILA LAJOVICA. Takrat so avstralski dnevniki obširno pisali o njem. Za senatorsko mesto Sira Kennetha Andersona, ki se je odločil končati svojo politično kariero in stopiti v pokoj, je bilo v stranki kar 25 kandidatov. To število se je pred 70-članskim predvolitvenim senatnim svetom liberalne stranke skrčilo na šest. (Poleg našega rojaka so ostali: bivši član državnega parlamenta N.S.W. C. W. Bridges-Maxwell; članica sydneysekega občinskega sveta Mrs. Joan Pilone; župan Bathursta J. Matthews, profesor N.S.W. univerze R. A. B. Hall in bivši ravnatelj strankinega komunikacijskega centra R. Croll). Končno je po dvanajsturnih razgovorih in petnajstih volitvah med moč-

Slovenec — avstralski senator

nimi kandidati zmagal naš Miša — dokaz, da je rojak, ki se je v liberalni stranki zadnja leta dvigal na vedno višja in odgovornejša mesta, visoko spoštovan in upoštevan. Seveda pa ga je po strankini izbiri čakalo še eno sito: senatorske volitve, ki naj bi bile v juniju tega leta.

Kot vsi vemo, se je avstralska politika v novembru na hitro zasukala: laburistična stranka, ki je izgubila zaupanje, je padla. Avstralija je imela svoje volitve — tako vladne kot tudi senatorske — že na soboto 13. decembra. Izid nam je znan: koalicija liberalne in deželne stranke je na volitvah dosegla zmago, ki je avstralska politična zgodovina doslej ne pomni. Volitve v senat pa so tudi našemu rojaku prinesle zmago, na katero smo lahko upravičeno ponosni vsi avstralski Slovenci. Tudi to je zgodovinski dogodek, ki ga ne smemo podcenjevati. **Milivoj Lajovic je prvi emigrant in prvi tujega (nebritanskega) porekla, ki je na peti celini dosegel senatorsko čast in postal član avstralskega parlamenta.**

Senatorji so v Avstraliji izvoljeni za dobo šestih let in imajo možnost ponovne izvolitve. Milivoj Lajovic bo zastopal v zveznem parlamentu državo N.S.W., ne dvomimo pa, da bo ob marsikateri priliki lahko zastavil vplivno besedo tudi za našo narodno skupnost. Saj je zaveden Slovenec in je po sprejemu kandidature v avgustu na ABC-intervjuju med drugim odločno izjavil: **Slovenec sem bil rojen in kot slovenski emigrant sem prišel v Avstralijo — to hočem ostati tudi kot senator . . .** Zato je marsikoga začudilo, da je bil posebni

intervju kandidata Lajovica na sydneysem etničnem radiu (2EA) med srbsko oddajo — dokler nismo zvedeli, da ga vodstvo slovenskih oddaj ni hotelo imeti. Takrat je bila v Canberri pač še laburistična vlada in v zraku še nič o kaki hitri spremembi. Slovenska zaveš — tako opevana, a obenem tako žalostna, vetrnjaška in oportunistična — je žal dala očitno mesto tujim interesom, namesto da bi veselo pozdravila uspeh rojaka, ki je uspeh nas vseh. Človek se sprašuje, koliko so vredni pozdravi istega vira danes, ko je politični veter drugače zapihal, pa se je dalo za čudo hitro obrniti v novo smer . . .

Senator MILIVOJ EMIL (MIŠA) LAJOVIC je bil rojen dne 23. julija 1921 v Ljubljani, kjer je obiskoval trgovsko akademijo. Vojna in revolucija sta v marsičem preprečili njegove načrte. Mladi Milivoj je bil soudeležen pri protiokupatorskem in protirevolucionarnem gibanju, poslan je bil tudi v italijansko internacijsko taborišče Gonars. Po vojni je — vesel, da si je rešil vsaj življenje — delil usodo tisočev po italijanskih begunskih taboriščih, od koder je v letu 1951 z ženo Tatjano

in sedemletnim sinom Tomažem emigriral v Avstralijo.

V novi domovini začetek tudi zanj ni bil rožnat. Kot za večino ostalih priseljencev se je pričel v Bonegilli. Od tu bi moral biti poslan na delo na železnico, pa je bil pri zdravniškem pregledu izvržen. Zato je dobil prvi posel v tovarni sydneyškega okraja Waterloo, kjer je dve leti delal paradižnikovo mezgo in skubil melone za izdelavo marmelade. Sledilo je trinajstletno delo kot skladiščni uradnik, končno pa prevzem upravljanja tržnega prometa (marketing manager) aluminijških izdelkov podjetja brata Dušana.

Avstralska liberalna stranka, v katero se je Milivoj vpisal leta 1959 ter začel v njej aktivno delovati, je kmalu spoznala njegove zmožnosti. Korak za korakom se je dvigal v vodstvo in lahko smo prepričani, da mu to kot emigrantu ni bilo ravno lahko. Postal je član izvršnega sveta za N.S.W. (Liberal State Council and State Executive) in strankin predsednik za zapadni del velikega Sydneya (Metropolitan Western Region). Kot kandidat za senatorsko mesto je imel močne protikandidate in vendar je uspel.

Vsa leta se je Milivoj veliko udeleževal v delu za emigrante, slovenske in tudi ostale. Aktivno je deloval pri raznih odborih v pomoč priseljencem in bil nekaj časa tudi podpredsednik Good Neighbour Council-a za N.S.W. Ob ustanovitvi Slovenskega društva Sydney je bil njegov prvi predsednik. Še vedno je društveni aktivni član, kar je organizaciji danes gotovo v ponos. Vsa leta od pričetka so prihajale v njegovo družino tudi naše MISLI ter je še vedno njihov redni naročnik in bralec. Prepričani smo, da bo tudi kot senator ostal "naš Miša", ozko povezan z delovanjem našega lista in naših slovenskih skupin široke Avstralije. Saj je bil vsa leta del naše skupnosti, zaveden Slovenec, ki mu slo-

venstvo ni bila le pazna beseda oportunitizma.

Novinar C. J. McKenzie, ki je v sydneyškem Sunday Telegraphu pisal o takrat še senatorskem kandidatu Milivoju, je med drugim omenil, da je mož odločen nasprotnik komunizma. Pri tem se je pošalil: vseeno ne sme biti ožigosan, da vidi vseokrog rdeče. Je namreč slep za rdečo barvo — prav zaradi te hibe je bil takrat ob prihodu tudi izvržen za delo na železnici . . . Da novi senator dobro pozna komunizem in ga je izkusil na lastni koži, nam ni neznano. Zato je moral po vojni v tujino, enako njegov brat Dušan, za njima pa po krivičnem preganjanju, razlastitvi in ječi tudi njuni starši. (Oče Milivoj je umrl v Sydneyu leta 1965, gospa še živi pri sinu Dušanu. Ljubljanske zapore je trpela v ječi skupno z m. Romano, s katero sta se ob srečanju v Kew objeli kot sestri in jokali ob obujanju spominov). Novi senator brez dvoma pozna tudi naše tukajšnje slovenske razmere, v katerih zadnji čas kljub svobodni avstralski zemlji kar mrgoli poskusov omejevati svobodo emigrantov. Prepričan sem, da za vse to naš Miša ne bo "colour-blind": s svojo besedo na najvišjem mestu bo znal braniti našo svobodo in naše pravice, nam pa bo pri delu za svobodno slovenstvo v bodrilo in pomoč — močna protiutež tistim silam, ki po novih metodah tako načrtno omrežujejo sproščeno in neodvisno delo za našo skupnost.

Senatorju Milivoju Lajovicu ob njegovem izboru v senat prav iz srca čestitajo MISLI in velika večina avstralskih Slovencev. Želimo mu obilico lepih uspehov v odgovorni službi. S ponosom in zaupanjem bomo zasledovali njegovo delo za napredek naše nove domovine, saj vemo, da bo ponesel s seboj v Canberro zavedno slovensko srce, ki v vseh teh letih zdomstva ni izgubilo ničesar od dediščine rodu izpod Triglava. Miša, Bog Vas živi!

Sicer ima danes slovenska prestolica že nekaj nebotičnikov več,
prepoznamo jo pa tudi iz te slike še vedno kot — belo Ljubljano . . .

Slovenska pesem ne bo umrla

(Napisano in objavljeno v domovini. — Ur.)

TAKO JE NANESLO, da sem šel na nekakšen festival. Tak, bolj folkloren, z muziko in narodnimi nošami, vriskanjem, s pitjem vina, polkami in z valčki in sploh.

Stopil sem k prvemu ansamblu in dejal: "Ste za intervju, fantje?"

"Sedite in liter gor!" so dejali fantje.

In sem začel z vprašanji.

"Kakšno glasbo igrate?"

"Narodno, saj smo Slovenci".

"Menda tudi tekste pišete sami?"

"Kdo nam jih pa bo? Italijani?"

"Se že dolgo ukvarjate s slovensko glasbo?"

"Od mladih nog. Svojega naroda ne smeš zatajiti".

"Lepo, lepo . . . Pa vas imajo poslušavci radi?"

"Jasno. Vsak prosti trenutek porabimo zato, da zaigramo in zapojemo".

"Le še to: odkod pa ste?"

"Iz okolice Trsta".

"Torej iz Italije?"

"Iz Italije, da. Od tam marsikdo slovensko pesem že težko prenese. Mi pa godemo in pojemo . . ."

Ker je bil liter prazen, se je tudi pogovor iztekkel.

*

Stopil sem k drugim fantom. Bilo jih je kakih deset: trije muzikantje in pevci.

"Pojete?" sem jih veselo vprašal.

"Igramo in pojemo, da je veselje. Sto pesmi znamo, nekaj starih, ki so nas jih naučili starši,

pa še sami kakšno novo, seveda domačo, sestavimo . . ."

"Pa pravijo, da slovenska pesem izumira, da poslušavci ne marajo domačih viž . . ."

"Pri nas, na Koroškem, ni tako.

"Ste s Koroškega? Odkod?"

"Tam od Zilje".

"Torej iz Avstrije?"

"Da, iz Avstrije, kakopak! Ampak smo Slovenci, ne Nemci, čeprav to hočejo od nas".

"Vi pa se ne daste?"

"Ne in ne. Govorimo, pojemo in plešemo po slovensko. In še bomo".

*

Tretja skupina, v prelepih narodnih nošah, je plesala.

"Odkod ste, fantje in dekleta?" sem jih povprašal.

"Iz švice", so odvrnili.

"Pa slovensko govorite in polke plešete . . ."

"Saj smo vendar Slovenci. Zdomci. V švici si služimo kruh. In ker nam je dolgčas po domačih krajih, smo si naredili narodne noše in zdaj v prostem času plešemo slovenske plese in pojemo domače pesmi".

"Pravite, da ste noše kar sami naredili?"

"Kajpak. Prave so redke. Eno smo dobili in po njej ukrojili druge. Sami smo šivali in vezli, sami belili platno . . ."

*

Potem sem, ne vem več zakaj in kako, zašel v bolj "nobel" lokal, v nekakšno kavarno. Tudi tam je bila muzika, vendar so bili glasbeniki v srebrnih smokingih.

"O, Lady Mary" je pel pevec.

"Kateri ansambel pa je to?" sem vprašal natarja.

"The Big Stars", mi je dejal.

"So iz Anglije?"

"Kje pa! Tu so doma, iz sosednje vasi".

"Ali igrajo tudi po željah?"

"Seveda. Katero pa želite?"

"Kakšno narodno, sa je vseeno katero . . ."

"Tega pa ne bodo hoteli, se jim bo zdelo zamalo . . ."

*

Šel sem v mladinski klub. Tam je igral ansambel "The Alois Smit". Predstavil sem se muzikantom in jih poprosil za intervju.

"Vodja ansambla Alois Smit, Kovačev Lojz po domače", se mi je predstavil "ta glavni".

"Kakšno muziko pa igrate?"

"Vse: pop, evergreen, rithm in blues, rock, jazz . . ." je našteval.

"Pa narodne?"

"Ne žalite nas!"

"Mislite, da narodnih ne bi poslušali?"

"Seveda ne, saj niso nori. To ni za mlade. Za mlade so ameriksanske, angleške, italijanske . . ."

"Pa vsaj zapojete kakšno po slovensko?"

"Seveda ne, nam na misel ne pride. Pa tudi ne znamo. Če hočete ameriksanske, angleške . . ."

*

Zvečer sem spet poslušal polke in valčke: igrali so neki simpatični fantje iz Amerike.

In sem dejal: "To je pa res dobro, ker je toliko Slovencev po Ameriki, Nemčiji, Avstriji, Italiji, Franciji, Švici in drugje po svetu. Tako slovenska pesem ne bo izumrla. Drugače pa bi".

EVGEN JURIČ

NASTOP NAŠE MLADINE

M.S.

Letošnji zmagovalci
— melbournska DRAVA
je prejela pokal . . .

PRESENETIL me je oglasni članek v lanski avgustovi številki MISLI z naslovom: KONCERT BOMO IMELI! P. Stanko je z njim vabil slovensko mladino širom Avstralije, naj se med sabo pomeri v domači glasbi in petju: priliko za to bo imela na koncertu, ki bo enkrat v decembru v Kew . . .

Namen prireditve je bil v članku jasno povedan: slovenska mladina naj bi se med seboj spoznala, obenem pa naj bi jo takle nastop vzpodbudil k sodelovanju pri ohranitvi slovenske tradicije. A gotovo so tudi melbournska patra prevzemala ista vprašanja kot so mene: Bo kaj iz tega? Se bo mladina sploh odzvala?

Imamo dovolj skupin za celovečerni koncert? . . . Vendar strah ni bil umesten.

Prišla je sobota 13. decembra z večerom, ki ga navzoči ne bomo tako hitro pozabili. Slovensko središče v Kew je že čez dan zaživelo, saj je sprejelo cel avtobus sydneyskih rojakov, ki so potovali vso noč. Na odru dvorane pod slovensko cerkvijo so se vršile zadnje priprave orkestralnih skupin mladincev — komaj je bilo še kaj prostora za bobne in ostale inštrumente, komaj kaj časa za zadnje vaje . . .

Zvečer se je Baragova dvorana napolnila — kot je mrgolelo tudi mladine za odrom. Poleg nas domači-

nov in sydneyjskih gostov je bila zastopana tudi Canberra (čez dan so imeli tekme v balinanju na Planici!), Geelong, Brisbane in verjetno še katera naselbina. Zaman sem spraševal po južnoavstralskih rojakih — morda bo ta prvi koncert vzbudil tudi med njimi zanimanje za bodoče nastope.

Preprosto razmnoženi Spored, a z bogato vsebino, ki smo ga dobili v roke ob vходу, je povedal vse. **PRVI VSEAVSTRALSKI KONCERT SLOVENSKE MLADINE v priredbi slovenskih verskih centrov, združen s tekmovanjem in izborom zmagovalca.** Nastopa šest skupin, dve med njimi s petjem verskih popevk poleg orkestralne glasbe. Trije nastopi pevk skrbe za pestrost sporeda, celotni večer pa naj bi vodil p. Stanko ter končno po odločitvi razsodnikov objavil in nagradil zmagovalce. Kot smo videli kasneje, je pater dobro povezoval posamezne nastope in nas s kratkimi in zanimivimi intervjuji z nastopajočimi seznanjal. Naslovi pesmi so pokazali lepo izbiro domačih melodij, bilo pa je dovoljeno nastopiti z eno pesmijo tudi v duhu in jeziku tujega naroda, dasi se nekatere skupine tega niso niti poslužile. — Zadnja stran Sporeda ima imena vseh nastopajočih s pripisano starostjo. Skoraj 50 imen, starost od 10 do 20. Kot sem se prepričal, so domala vsi ti mladinci rojeni v zdomstvu. Že samo to dejstvo bi bil dovolj velik vzrok za obisk koncerta: videti in slišati zdomsko mladino ter ji z navzočnostjo dati priznanje. Lahko pa mirno dodam, da tudi nastopi niso nikogar razočarali: večer je bil užitek kot malo takih v tujem svetu.

V prvem delu sporeda je po uvodu p. Stanka nastopila najprej sydneyjska SVETLA ZVEZDA. Skupina je precej mlada: sestavljajo jo orkester in pevke. Predstavila nam je verske popevke, s katerimi bogatijo bogoslužje v sydneyjski slovenski cerkvi. Sledil je nastop melbournskega ansambla VELENJE. Fantje so se našli pri Planici v Springvale in šele nedavno začeli skupaj igrati. Za njimi sta pred zaveso nastopili pevki iz Melbourn v narodni noši in nam zapeli tri domače. Naslednji nastop so imeli ŠKRJANČKI iz Geelonga. Tudi ta skupina z enajstletnim a odličnim harmonikašem je začela vaditi pred nekaj meseci. Prvi del je zaključila pevka iz Queenslanda (Brisbane) ob spremljavi klavirja. — Drugi del je otvoril nastop melbournskih GLASNIKOV, ki sem jih že parkrat slišal sodelovati z verskimi popevkami pri slovenski maši v Kew. Žal je bil njihov vodja nujno zadržan ter ga je nadomestil član Drave. Sledil je prijeten nastop sydneyjskega para v narodni noši: petje ob spremljavi harmonike. Nastop melbournskega ansambla DRAVA je pokazal, da fantje mnogo vadijo, enako nastop sydneyjskega ansambla MAVRICA. Vmes je prišla še točka mladega violinista iz Sydneya (Iztok Nusdorfer, 9), ki je sicer bilo na sporedu; a fantiček je prišel tako daleč in tako željo po nastopu, da je p. Stanko moral napraviti izjemo. Pa ga je bilo užitek gledati, a kakšno mirnostjo je pripravil violino ter nam v vsej resnosti zaigral "Ti domača hiša . . ."

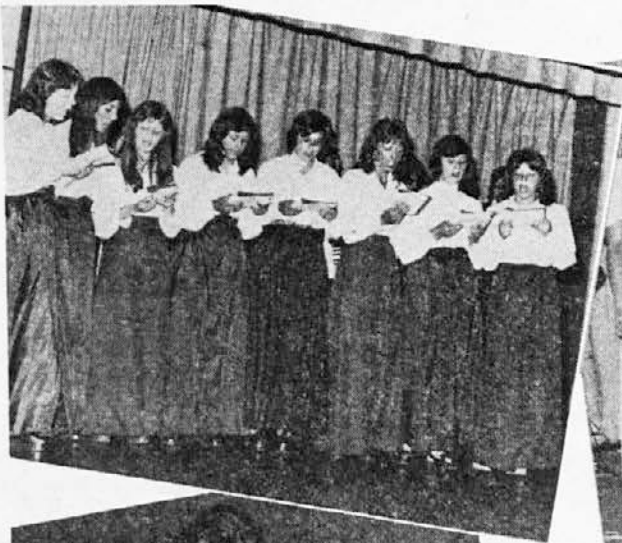
Pekolova Suzana (Brisbane, Qld.) je odnesla pokal za nastop v petju

Kot vidite, imen zgoraj načrtno nisem objavil (z izjemo Iztoka). Upam pa, da mi bo urednik ustregel ter posebej objavil vsa imena zadnje strani Sporeda.

Nastope je poživljala sprememba odra z različnimi kombinacijami zaves. In pa seveda svetlobni efekti, ki so z novo odrsko razsvetljavo in gledališkimi električnimi napravami naše crkvene dvorane prvič prišli do izraza ter bili za ta večer v rokah Iana Williamsa (Channel 9). Zlasti je lepo delovalo ozadje slovenske pokrajine z Bledom pri nastopu Škrjančkov in seveda na koncu, ko nam je ansambel-zmagovalce zaigral že nekaj poskočnih.

Da, koncert je bil obenem tekmovanje. Zmagovalca med ansambli in pevkami (pevcev žal topot ni bilo) je izbirala posebna komisija. Razumljivo, da so bili vsi štirje razsodniki doma v glasbi (Peter Rotten, profesor glasbe in po rodu Holandec; Marijan Brajša, član melbournskega simfoničnega orkestra, po rodu Hrvat; Vladimir Tramuž, dolgoletni vodja zbora Triglav in skladatelj; Marko Plesničar pa je menda prav vsem znán in ga ni treba posebej predstavljati). Bili so precej strogi, a prepričan sem, da so sodili po vesti in nepristransko — trije od njih sploh niso nikogar na odru poznali. Res bi bilo prav, da bi bil med razsodniki tudi kdo iz Sydneya, a patri-prireditelji so mi pojasnili, da so kar pet tamkajšnjih glasbenikov in zmožnih oseb zaman prosili, med sydneyjskimi udeleženci koncerta pa žal ni bilo nobenega muzika razen nastopajočih.

V razgovoru z razsodniki sem zvedel, da so se pred koncertom dogovorili ocenjevati sledeče (ostal bom kar

pri njihovih angleških izrazih): 1. Phrasing, 2. Expression, 3. Balance, 4. Dynamics, 5. Tempo, 6. Technique, 7. Choice in 8. Presentation. V zadnjem (Presentation) je nastopajoča skupina oz. pevka lahko dosegla največ 30 točk, v ostalih posameznih ocenitvah pa največ po 10 točk. Največ možnih točk bi dal vsak razsodnik torej lahko 100, vsi štirje skupno 400. Vsakdo razsodnikov je ocenjeval zase — končno seštetje točk vseh štirih ocen je dalo rezultat.

Med ansambli je zmagala DRAVA z dosego 350 točk, drugo mesto pa je dosegla MAVRICA s 334 točkami. Med samostojnimi pevci je zavzela prvo mesto Suzana Pekol s 316 točkami. — Drava je poleg svojega pokala dobila seveda tudi prenosnega, ki bo na prihodnjem tekmovanju morda romal v roke drugega ansambla. MAVRICA je takoj po koncertu obljubila, da mora biti prenosni pokal pri drugem tekmovanju njihov. Iz srca jim želim vso srečo!

Zmagovalcem moramo samo čestitati, vsem nastopajočim pa se zahvaliti za prijetni večer. Bog te živi, naša mladina! Ko sem te gledal na odru, sem težko zadržal solzo veselja in ponosa. Naša bodočnost si. Res v marsičem čutiš drugače kot mi starejši, od doma presajeni; a še vedno si slovenska mladina, toliko našega v sebi ne moreš in nočeš zakriti. Vse spoštovanje staršem, ki so te znali voditi v slovensko skupnost naših verskih središč in naših društev ter ti tako ohranili zavest pripadnosti slovenskemu rodu.

Ideja koncerta je zahtevala številnih priprav, da je prišlo do izvedbe tega prvega vseavstralskega koncerta naše mladine. Pa je bilo vredno truda. Bog daj, da bi ti nastopi zares postali vsakoletna tradicija naših verskih centrov in bi jih ponavljali mladim in starim v veselje še mnogo mnogo let.

Na MLADINSKEM KONCERTU so nastopali:

SVETLA ZVEZDA (Sydney):

Henry Stariha (vodja), 15
Marko Stariha, 14
Andrej Konda, 10
Irena Kužnik, 14
Miriam Bavčar, 14
Nadja Cenčič, 16
Marija Konda, 15
Jenny Stariha, 12
Lucija Laznik, 16

VELENJE (Melbourne):

Ivan Koroša (vodja), 16
Marjan Koroša, 14
Frank Gombač, 15
John Horvat, 17
Mario Gomizelj, 18

GLASNIKI (Melbourne):

Walter Pahor (vodja), 20
(John Zemljič, 15)
John Škofic, 18
Ivan Koroša, 16
Helena Čampelj, 14
Irena Lončar, 14
Anita Žele, 15
Mary Žele, 13
Sonja Krčmar, 17
Silvia Žele, 14
Eda Tomažič, 17
Cvetka Sedmak, 17

ŠKRJANČKI (Geelong):

Niko Kure (vodja), 11
Peter Kure, 10
Beni Lozar, 14
Ivan Nadoh, 17
Renata Gombač, 12
Alex Bajc, 14

DRAVA (Melbourne):

John Zemljič (vodja), 15
John Škofic, 18
Frank Prosenik, 17
Ciril Čampelj, 15
Drago Prosenik, 12

MAVRICA (Sydney):

Martin Konda (vodja), 16
Marko Stariha, 14
Franci Mramor, 14
Henry Stariha, 15
Andrej Konda, 10

PEVKE lastnih nastopov:

Anita Žele, 15 (Melbourne)
Helena Čampelj, 14 (Melbourne)
Suzana Pekol, 15 (Brisbane)
Irena Kužnik, 14 (Sydney)

Spremljava:

Milena Turk, 16 (Melbourne)
Martin Konda, 16 (Sydney)

K SLIKAM: Nastop melbournskih GLASNIKOV (zgoraj levo) in sydneyjske SVETLE ZVEZDE (zgoraj desno), geelongških ŠKRJANČKOV (spodaj levo) ter melbournskega VELENJA (spodaj desno). V sredi p. Stanko z mladim violinistom Iztokom (Sydney) in melbournski pevki Helena Čampelj ter Anita Žele.

P. BASIL tipk.

4. januarja 1976

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

● Predbožično in božično ter novoletno dušnopastirsko delo je za nami. Spored je bil hud in spovedovanja po raznih krajih veliko. Tudi ostale priprave za božično praznovanje vzamejo mnogo časa. A zato smo imeli pred jaslicami v lurški votlini zopet lepo polnočnico, ki je privabila letos preko tisoč melbournskih Slovencev. Vreme smo imeli izredno lepo. Tudi ostale maše na božični dan in na prvi dan novega leta so bile lepo obiskane. Veliko je bilo obhajil, kar me najbolj veseli; znak, da so božični dnevi mnogim le še vedno spomin rojstva Odrešenikovega in imajo globoko vsebino. Zato je mnoge vernike pri polnočnici zelo motilo glasno govorjenje nekaterih za cerkvijo, ki so menda kar pozabili, čemu so prišli v Kew. Ta "fantovska navada", ki smo jo prinesli v svet iz slovenskih vasi, nam res ni v čast. So huda motnja našega bogoslužja na prostem, obenem pa tudi pohujšanje mladini, ki ji zgled starejših ni ravno v vzpodbudo.

● Našo polnočnico na prostem je doma v svojem pismu izseljenske nedelje posebej omenil škof dr. Stanislav Lenič. V pismu našem verskemu centru pa škof iskreno pozdravlja vse avstralske Slovence, se z veseljem spominja svojega obiska med nami ter nam vsem pošilja za novo leto svoj nadpastirski blagoslov.

● Letos so bili naši melbournski verniki za božič zares darežljivi: v kuverticah smo za vzdrževanje verskega centra v Kew nabrali \$1,919.10, pa kuvertice še prihajajo. Bog povrni vsem dobrotnikom!

● S p. Stankom sva pripravila polurni božični spored za slovensko radijsko uro na 3EA. Melbournčani so ga poslušali na ponedeljek pred božičem (22. dec.) zvečer ter v torek (23. dec.) zjutraj. Potrudila sva se kljub predbožičnemu pomanjkanju časa, da so zračni valovi ponesli nekaj božičnega duha po vseh naših domovih. Povedati moram, da tisti "zvočni repak" na koncu — polka, v katero se je kar zljila zadnja pesem "Glej zvezdice božje", ni bila najina ideja: tehnik ra-

Naši dragi gostje ob priliki Koncerta —
sydneyška MAVRICA, ki je dosegla drugo mesto

dijske postaje jo je iztuhtal, ne patra. Sam sem se pri poslušanju iz srca nasmejaj.

● O PRVEM MLADINSKEM KONCERTU boste brali drugje. Bilo je za nas vse lepo doživetje in upam, da bomo ta tekmovanja nadaljevali vsako leto. Res vsem ni mogoče ustreči — zmagovalec je pač samo eden. To bolje razume mladina sama kot starši in se bo do prihodnjega tekmovanja zato še bolj zavzela. Prehitro padejo sodbe o pristranskih razsodnikih in podobno, pa so zelo neumestne, mladinskemu idealizmu pa škodljive.

Mladini h koncertu res lahko samo iz srca čestitam. Upam, da nima nič proti, če čisti dobiček pri vstopnini (prinesla je \$394.00, razni stroški pa so znesli nekaj nad \$54.00) razdelimo med sydneyški in melbournski Fond za Dom ostarelih. Vsak Fond bo dobil \$170.00, kar naj bi bil dar naše mladine starim in pomoči potrebnim med nami.

● Kot sem že pisal, je deževje pokvarilo praznovanje 25-letnice emigracijskega dela melbournske nadškofije. Ker nismo mogli izseljenski duhovniki na prvo nedeljo v novembru z nadškofom maševati v Sunburyju, je katoliški emigracijski urad zaprosil za našo cerkvico. Dne 17. decembra opoldne smo se vsi izseljenski duhovniki zbrali pri nas okrog nadškofa ter imeli ob jubileju skupno bogoslužje. Po cerkveni slovesnosti so vsi ostali pri nas na kosilu, za kar se moram iskreno zahvaliti sestri Emi in njenim pomočnicam.

● Zadnja slovenska poroka leta je bila pri nas 29. decembra: Zakonsko zvestobo sta si obljubila Dragica Pinterič in Berthy Clency Victor. Nevesta je iz Maribora, ženin pa je francoskega rodu in rojen na Mauritius otokih. Vsa leta v Avstraliji je bil toliko med Slovenci, da je skoraj naš. Bil je tudi zadnji kapetan moštva "Kew-Slovene", ki žal ne obstoja več. Menda sta se ženin in nevesta našla prav pri nogometnih tekmah.

kjer je bila Dragica vneti navijač. — Prva poroka novega leta pa je bila 3. januarja: **Ivan Kostevc** je bil rojen v Brežicah in krščen na Bizeljskem, nevesta **Jožefina Schober** pa je bila rojena v Albury in krščena v Bonegilli. — Isti dan naj slovenska kronika zabeleži tudi poroko **Tonija Pleška**, — ki je v farni cerkvi (St. John's) Clifton Hilla pričakal svojo nevesto **Julie Fitt**. Toni je iz mariborske družine, je kot fantiček obiskoval Slomškovo šolo. — Čestitke vsem trem parom!

● Krsti pa so tile: 7. decembra je oblila krstna voda **Davidu Johna**, prvorojenca **Johna Pfisterja** in **Darian r. Grum**, East Keilor. — Za **Tanjo** bodo klicali novo članico družine **Janeza Albrehta** in **Marije r. Rehberger**. H krstu so jo prinesli 21. decembra iz Croydona. — Dne 27. decembra je pri nas krščevala družina iz Adelaide, na obisku pri sorodnikih: **Jennifer Helen** je ime hčerki **Johna Nevija Zatkoviča** in **Lynette Kay r. Vogt**. Zadnji krst leta je bil 31. decembra: **Davidu** sta prinesla k našemu krstnemu kamnu iz Tasmanije (Lenah valley) **Ivan Golež** in **Rozina r. Pajnič**. Hotela sta tudi krst imeti tam, kjer sta se našla in kjer sta se poročila. — Prva v novem letu pa je bila krščena **Lina**, nova članica družine **Karla Žužiča** in **Vasilike r. Ioanu**, Heidelberg. Pri 41 stopinjah vročine popoldneva 4. januarja ji je krstna voda kar prijetno dela. — Naše čestitke srečnim družinam!

● Dvakrat je našo skupino pred božičem obiskala smrt. — V Glenroyu je 4. decembra na svojem domu tragično umrl **ALBIN CETIN**, oče treh nepreskrbljenih otrok. Pogrebno mašo smo imeli v slovenski cerkvi dne 15. decembra, pokopali pa smo ga na slovenski del keilorskega pokopališča. Pokojni Albin je bil iz Harij, rojen 8. oktobra 1934. Ko je preko italijanskih taborišč došel v Avstralijo, sem mu pomagal iz Bonegille. Leta 1961 se je poročil z **Jolando Polh**, ki je dospela za njim iz domovine. Ustvarila sta si domek v Glenroyu, živci pa so žal popuščali in bolezen je končno dosegla svoje. Poleg žene in otrok zapušča Albin tudi brata v Adelaidi, ki je že dolgo po bolnišnicah.

Cetinovi družini iskreno sožalje. Toplo jo priporočam rojakom, da bi ji priskočili na pomoč.

V soboto 13. decembra je na domu svoje hčerke **Eme** poročene **Kovačič** v **Chelsea Hights** nenadoma umrla, zadeta od kapi, **MARIJA POŽENEL**. Rojena je bila dne 4. septembra 1913 v **Godoviču** pri **Idriji**. V Avstralijo je dospela k družini svoje hčerke leta 1963, se lepo vživela v nove razmere in bila prav zadovoljna. Pogrebno mašo smo imeli v torek 16. decembra v farni cerkvi sv. **Jožefa**, **Chelsea**, nato je sledil pogreb na pokopališče v **Springvale**, kjer bo čakala vstajenja. Sožalje **Kovačičevi** družini, pokojnici pa večni pokoj!

Dne 28. decembra pa je svojo družino in svoje prijatelje nenadoma zapustil, zadet od srčne kapi, zlasti med istrskimi Slovenci dobro poznani **MILAN PUŽ**. Rojen je bil 4. septembra 1927 v **Zaluki** blizu **Reke**. Že doma se je poročil z **Ivano Kinkele** ter s svojo družino (sin **Milovan** je zdaj že poročen) na ladji "Syd-

ney" v januarju 1960 došel v Avstralijo. Pogrebno mašo smo imeli v **Cheltenhamu**, kjer je družina živela, pokopan pa je bil na pokopališče v **Springvale**. Sožalje sorodnikom, njemu pa večni pokoj!

● Slovensko šolo smo zaključili s tradicionalnim Miklavževanjem (7. dec.), ko je naša dvorana spet odmevala od smeha in joka. Miklavž je bil našim malčkom kar darežljiv. — Novo šolsko leto Slomškove šole se bo pričelo na tretjo nedeljo v februarju po deseti maši. Obenem naprošam starše, da pravočasno prijavijo otroke, ki bi hoteli obiskovati to leto pouk za prejem prvega svetega obhajila. Če bi se prijavilo dovolj mladine za prejem svete birme, bomo začeli tudi s to pripravo.

● O letošnjem taborjenju ob morju bomo poročali prihodnjič. Pač pa naša kronika še ni zabeležila izleta mladincev, ki so 14. decembra šli s p. **Stankom** na "bushwalking" v **King Lake National Park**. Vse utrujene je avtobus zvečer pripeljal k cerkvi. A mladina je rada tudi utrujena — pač v vsem najde svojo zabavo. Jaz pa Boga hvalim, da je p. **Stanko** pri hiši za takele "avanture": dan po izletu sem se mu smejal, ko je bil ves polomljen . . .

● Tudi o blagoslovitvi geelongškega **Cankarjevega** doma, ki bo v nedeljo 11. januarja, bom mogel poročati šele prihodnjič. Prepričan sem da bo lepa slovesnost.

● Večerno mašo bomo imeli v ponedeljek 2. februarja (Svečnica), na prvi petek (6. februarja) ter na praznik **Lurške Matere** božje (sreda 11. februarja). Vabljeni!

Ena lepih koncertnih točk: sydneyška pevka **Irena Kužnik** nastopa ob spremljavi harmonikaša **Martina Konda**.

ton Trstenjak, duhovnik in zdaj že upokojeni profesor ljubljanske teološke fakultete, res strokovnjak na polju psihologije. Znane so njegove številne knjige in razprave. V teku let je sodeloval na številnih svetovnih kongresih in simpozijih: njegova znanstvena dela, prevedena tudi v več tujih jezikov, žanjejo svetovni sloves. Tudi avstralski Slovenci mu kličejo: Še na mnoga leta! Upamo, da slavljenec še ne bo odstavil svojega peresa.

DEJSTVO JE in že smo pisali o tem, da po statistiki v Sloveniji več kot polovica odraslih ne prebere niti ene knjige letno. Med 215.000 slovenskimi šolarji pa je 40 odstotkov aktivnih bralcev raznih mladinskih knjig. Pokojni pisatelj Bevk je dal pred petnajstimi leti pobudo za posebno vsakoletno nagradno tekmovanje za bralne značke. Gibanje hoče vsaj med mladino vzbuditi veselje do branja.

V "KOMUNISTU", ljubljanskem glasilu, smo brali tole: "Razvoj otroškega varstva je v Šiški močno v zaostanku: na eni strani zaradi hitrega naravnega prirastka, na drugi strani pa zaradi velikega priseljavanja. V občini je 9.000 predšolskih otrok in le 3.000 jih je v organiziranem družbenem varstvu. Zaradi tega se je močno razmahnilo privatno varstvo otrok in pred časom celo 'cerkveni vrtci'. Cerkveni vrtcev ni več, pa čeprav so bili odpori zelo veliki. Starši otrok, ki so imeli otroke v teh vrtcih, so zahtevali celo brezplačno varstvo za svoje otroke v drugih ustanovah . . ."

Pod "cerkvenimi vrtci" je mišljeno varstvo otrok, ki so jih starši zaupali čez dan raznim redovnicam, da so nanje pazile. Res se je vredno pobahati: danes jih ni več! pa pri vsem tem priznati, da 6.000 predšolskih otrok Šiške nima mesta v družbenem varstvu. Tudi ni povedan vzrok, zakaj so ti "cerkveni vrtci" morali prenehati. Pač v imenu tako opevane "verske svobode", v kateri starši ne smejo izbirati za svoje otroke vzgoje, ki si jo sami žele, redovnice pa ne smejo imeti stika z mladino, da bi je "versko ne okužile . . ."

ZANIMIVO RAZSTAVO, posvečeno svetemu pismu, so imeli v veroučni učilnici pri frančiškanih v Ljubljani. Ob izvirmikih v hebrejščini in grščini je bilo raz-

SLOVENSKA CERKEV, predvsem na Štajerskem, se za božične praznike prilagaja razmeram in upošteva, da je božič pač delovni dan: zato je precej fara ukinilo polnočnico. Zaradi raznih prirejenih nemirov pri polnočnicah se temu pridružujejo tudi ljubljanske cerkve. Mnogim vernikom pa se zdi nerazumljivo ukinjati tisočletno izročilo: polnočnica je bila toliko stoletij del slovenskega božiča, da jo bo večerna maša ob drugi uri težko nadomestila. Verne družine kljub temu, da ni polnočnice, sveto noč prebedijo ob jaslicah in navadah domačega svetega večera. Ne moti jih niti to, da morajo na božični dan kot običajno na delo (če si že ne morejo urediti prostega dne).

Tako smo brali v poročilih o zadnjem božiču v domovini. Škoda, da je slovenska Cerkev v tem popustila. Morda bo še prišel čas, kar Bog daj, da božič ne bo več delovni dan. Zaradi peščice raznih motilcev opolnoči, ki se za ta umazan posel že vnaprej pripravljajo in jih v danih razmerah res nihče ne more ukrotiti, pa je tudi škoda ukiniti naše tisočletno božično izročilo. Ob mislih na domače slovenske polnočnice po zdomstvu mi v primerjavi s člankom Evgena Juriča o slovenski pesmi kar samo prihaja vprašanje: Kaj bo res veljalo tudi za slovenski božič kar velja za slovenske viže — da bomo oboje reševali in ohranjali samo izseljenci? . . .

SEDEMDSELETNICO obhaja v januarju dr. An-

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

stavljenih še nad petdeset izvodov svetega pisma v različnih drugih jezikih. Med slovenskimi prevodi je zavzemalo častno mesto prvo slovensko tiskano sveto pismo: Dalmatinova biblija, v kateri je podpis Primoža Trubarja. Je last frančiškanske samostanske knjižnice, ki knjigo hrani kot posebno dragocenost. Poročilo pravi, da so se obiskovalci posebej zanimali za prevode v kitajščino, japonsščino in arabščino. Privlačilo je tudi hrvaško sveto pismo za slepe v Braillovi pisavi.

Vzporedno z razstavo so frančiškani organizirali tudi predavanja bibličnih strokovnjakov, ki so skušali poslušalcem, zlasti študentom, kar najbolj približati božjo besedo.

VIPAJSKA DOLINA ima bogato tradicijo svojega vinogradništva. Ze sto let je poteklo odkar so se vipavski kmetje združili v vinarsko zadrugo, ki je omogočila še danes poznane ogromne podzemne kleti. Vipavski vinjski praznik je vsako leto dobro obiskan in tudi zadnji je privabil v Vipavo številne ljubitelje kapljice in veselja.

URADNO OBJAVLJENE številke o gospodarski izgubi prve polovice leta 1975 so dosegle 5.3 milijarde dinarjev. Poročilo pove tudi to, da je deficit za 50% večji od izgub v istem razdobju prejšnjega leta.

Torej še kar padamo — pri vsem vpitju o napredku, izboljšanju, porasti turizma, doprinosu zdamskih delavcev itd . . .

DESET TISOČ VOZIL na leto je danes zmogljivost proizvodnje mariborskega TAM-a. Prvi tovornjak so izdelali leta 1947, 50-tisočega pa po dvajsetih letih. Vzelo je nadaljnih sedem let, da je iz tvornice prišel 100-tisoči desettonski tovornjak.

Mariborske kamione izvažajo po Evropi, pa tudi Afrika in Azija sta zanje dober trg.

ZAGORJE NA PIVKI, o katerem je v decembrski številki pisala gospa Frances Klun ter trkala na srca bivših zagorskih faranov: cerkev pravlja in bi potrebovali pomoči. Doslej je prinesla avstralska nabirka 190 dolarjev (\$50.— Zora in Stane Kirn; \$30.— Vida Valenčič; \$25.— Frančiška Klun, Albin Klun; \$20.— Toni Šorec, Marija Celhar, Štefanija in Boža Šorec). Se bo pridružil še kdo, ki je bil krščen v Zagorju na Pivki? Vsak dar bo hvaležno sprejet in z imenom darovalca odposlan v domačo vasico, ki sama popravi cerkve ne zmore.

ROJAKI V SYDNEYU!

Kadar potrebujete kakovostni pouk za vožnjo osebne avtomobila ali tovornjaka, se z zaupanjem obrnite na našo

YADRAN AVTO-ŠOLO

Lastnik Franc Čuček Vam je vedno na razpolago. Pokličite ga telefonsko na številki **624-5538**.

20 PREMIER ST., TOONGABBIE, N.S.W.

KOMISIJA SR SLOVENIJE za odnos z verskimi skupnostmi je na seji 17. decembra obravnavala potek dosedanje razprave o osnutku zakona o pravnem položaju verskih skupnosti na območju Slovenije. Seveda je ugotovila, da je razprava potekala demokratično, da je bila široko zasnovana in v pretežni meri konstruktivna. Kdo z verske strani bi upal kaj reči? Ko so se pred par leti ob spremembi zakonodaje na vladno povabilo vsem državljanom oglasili tudi slovenski škofje s svojimi pripombami, je z vseh strani padlo po njih. Že to dejstvo je pokazalo, da vernik ni polnopravni državljan in niti na povabilo k razpravi ne sme drugo kot pohvaliti in sprejeti. Novi zakon o pravnem položaju verskih skupnosti pa na kaj rafiniran način njih delo še bolj utesnjuje — veri da dihati komaj v cerkvi.

Seja komisije je ugotovila, da se je proti osnutku zakona opredelil negativno samo del slovenskega emigrantskega tiska, kar pa je bilo pričakovati. Tu lahko dodamo: emigrantski slovenski tisk je bil edini, ki je to mogel storiti, ker poroča na svobodi. DRUŽINO bi zaplenili, če bi se oglasila o zadevi v jeziku slovenskega vernika — "enakopravnega državljana . . .".

Ko je takrat po spremenjenju Kristus s tremi učenci odhajal s Tabora, jim je naročil:

Nikomur ne pravite tega, kar ste videli, dokler Sin človekov od mrtvih ne vstane (Mt 17,9).

Kristus je vstal in živi — romarji odhajajo z gore Tabor z zavestjo, da morajo danes z besedo in zgledom pričati zanj. Kristjani živimo za prihodnost — za večnost, ki nam jo je tako živo in prisotno prikazal Kristus s svojim spremenjenjem na gori.

Prav je imel Guérin, ko je zapisal: "Tabor se dviga k nebu kot oltar, ki si ga je Stvarnik postavil zase . . ." Res je to največji in najlepši oltar Najvišjega, oltar največjega in najlepšega svetišča sveta — dežele božjega obiskanja.

KANA

Ko napravimo nekako štiri kilometre po cesti iz Nazareta proti Tiberiji, mestu iz Kristusovih časov ob Genezareškem jezeru, pustimo na levi strani na višavi starodavno naselje Gath-Hepher. Kraj je znan in omenjen že v stari zavezi kot rojstni kraj preroka Jona. Danes je arabska vas in se imenuje Mashhad. Seveda je večini romarjev nemogoče obiskati sleherni zgodovinski kraj — v Sveti deželi je domala vsak košček zemlje povezan s starodavno zgodovino božje zaveze s človeštvom in našim odrešenjem. Premalo časa je, da bi se povsod ustavljali ali da bi tele strani prav vse omenjale.

Gotovo pa se vsak palestinski romar ustavi štiri kilometre dalje, kjer vodi ista cesta prav skozi znamenito Kano Galilejsko — kraj Jezusovega začetka javnega delovanja. Zgodba nam ni ne-

Kana Galilejska

znana. Po tridesetih letih skritega življenja v Nazaretu, kjer je bil znan le kot "tesarjev sin", je Jezus v Kani na svatbi rešil ženina zadrege ter spremenil vodo v najboljše vino. In to je storil na priprošnjo svoje matere Marije.

Prevzame nas Marijina gotovost, da ji Jezus prošnje ne bo odrekel. Preprosto mu je povedala:

Vina nimajo (Jan 2,3)

Tudi Jezusov odgovor, da "njegova ura še ni prišla", Marije ni uplašil. Z isto gotovostjo matere, ki pozna svojega Sina in njegovo božjo moč, je naročila strežajem:

Karkoli vam poreče, storite! (Jan 2,6)

In Kristus je storil prvi javni čudež — Marija pa je s to svojo priprošnjo dokazala, kaj premore kot božja Mati. Pa bi se je danes bali kaj prositi? Kako srečni smo kristjani, da jo imamo!

Kana je danes naseljena z arabskimi muslimani ter kristjani latinskega, melkitskega in pravoslavnega obreda. Za latince skrbe frančiškani, enako za številne katoliške romarje.

Kana je bila že v prvih stoletjih znana romarska točka, kjer so se ustavljali številni obiskovalci svetih krajev. Že sveti Jeronim poroča o svoji učenci Pavli, da se je na svojem potovanju iz Nazareta v Kafarnaum ustavila tudi "v Kani, kjer je Jezus spremenil vodo v vino". Tudi v pismu sv. Pavle in sv. Evstohija Marcella beremo, da so "nedaleč od Nazareta obiskali Kano". Romarji rimske in bizantinske dobe omenjajo poleg cerkve in samostana tudi izvir, ki naj bi bil zapadno od Kane. Prav to poročilo nam služi v gotov dokaz, da je današnja Kefer Kenna (Kanna) prvotni in pravi kraj prvega čudeža: križarji so se zmotili v mnenju, da je pravi kraj Khirbet Qana, na poti iz Acre proti Genezareškemu jezeru. Tam ni omenjenega studenca, pa tudi samostana kraj ni imel. Izkopavanja so dokazala, da tamkajšnja stavba ni imela verskega namena, ampak je bila zgolj trdnjava. Zato so romarji po križarski dobi ostali zvesti tradiciji prvih stoletij ter so začeli zopet romati v Kefer Kenno (Kanno). Anali

V času obiskanja . . .

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

iz leta 1347 omenjajo v Kani cerkev, ki pa je bila leta 1551 razvalina in v rokah muslimanov: na kraju so pozidali mošejo. Pravoslavni Grki so pet let kasneje v njeni bližini zgradili svojo cerkev, ki je bila 1886 zamenjana z novo in stoji še danes.

Frančiškani so kot čuvarji svetih krajev leta 1641 kupili hišo s kosom zemlje v bližini prvotnega svetišča, poskušali pa so od vseh začetkov dobiti v last tudi tradicionalno mesto samo. Ta nakup se jim je posrečil šele leta 1879. Ker je bilo precej nasprotovanj, so morali pohiteti: ni bilo časa za izkopavanja, ampak so se takoj lotili zidave svetišča, za katerega so uporabili z novim tudi staro gradivo razvalin kraja. Cerkev je bila končana leta 1881. Kasnejša izkopavanja okrog in pod cerkvijo so odkrila ostanke svetišča iz 6. stoletja. Odkopali so tudi starodavno mozaiška tla prvotne kripte, ki je v opisih romarjev prvih stoletij večkrat omenjena. V kripti so našli poleg drugih zgodovinskih ostankov tudi velik vrč, o katerem ni dvoma, da je po starosti iz Kristusovih časov. Seveda pa ni nikakega dokaza, da bi bil to eden vrčev, ki so jih uporabljali pri ženitnini in prvem čudežu. Severno od svetišča so odkopali tlakovano dvorišče iz petega ali šestega stoletja, ostanki stavbe pa so vsebovali rezan kamen izpred ali iz Kristusovega časa. Vsekakor bodo izkopavanja na tem kraju še nadaljevali ter nam bodo verjetno še marsikaj odkrila.

Leta 1889 so frančiškani na severnem koncu Kane odkupili zemljišče s hišo, ki je po močni tradiciji veljal za dom apostola Bartolomeja, svetopisemskega Natanaela, enega prvih Kristusovih učencev. Ko mu je apostol Filip ves vesel povedal, da so našli Mesija, je Natanael izrekel najprej svoje dvome:

Iz Nazareta more biti kaj dobrega? (Jan 1,46)

In vendar se je šel prepričat, poln božje luči

je spoznal resnico in iz njegovih ust so prišle besede globoke vere:

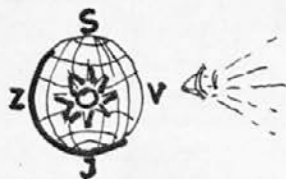
Učenik, ti si Sin božji, ti si kralj Izraelov! (Jan 1,49)

O Natanaelu je Jezus sam izrekel svojo častno sodbo:

Glej, pravi Izraelc, v katerem ni zvijače (Jan 1,47)

Na kraju Natanaelovega doma so frančiškani pozidali kapelo ter seveda tudi mnogo izkopavali. Našli so mozaik starodavne kapele: znak, da jih tradicija pri nakupu kraja ni varala. Danes na tem kraju frančiškanske sestre vodijo dekliško šolo.

V Kani romarjem zares občutno zaživi spomin na ženitnino, katere gost sta bila tudi Jezus in Marija. Tu sleherni romar pokusi tudi domače vino. Ni kaj posebnega — a je iz kraja kot ono, ki ga je takrat zmanjkalo, kar je povzročilo prvi Jezusov javni čudež.

Z VSEH VETROV

CERKEV V INDIJI ima v številkah takole sliko: katoličanov je 7.500.000, kar pomeni komaj 1,4% celotnega indijskega prebivalstva. Skoraj dva milijona katoličanov pripada posebnemu, siromalabarskemu obredu. Celotna Indija je razdeljena na 18 cerkvenih pokrajin ter ima dva kardinala ter 92 škofov, od katerih je 85 indijskih domačinov. Domačih škofijskih duhovnikov je v Indiji 5.789, redovnih duhovnikov pa 3.422, od katerih je tujih le 787. Med 33.595 redovnicami je tujih le 1.934. Torej je Cerkev v Indiji kar dobro zasidrana, četudi številčno skoraj izgine v množici prebivalstva. Korenine so dovolj globoke, da bo obstala tudi v primeru, če bi morali beli misijonarji oditi iz dežele.

RAMSEY, bivši primas anglikanske cerkve, je nedavno povedal časnikarjem svoje trdno upanje, da bo še pred koncem tega stoletja prišlo do zedinjenja med katoličani in anglikanci. Dosedanji pogovori med zastopniki obeh krščanskih skupnosti so pokazali, da edinstvo v nauku o zakramentih obstoja. Z dobro voljo bo mogoče rešiti tudi vprašanje tolmačenja dogme o papški nezmotljivosti. Tako je povedal Ramsey in mu lahko kar verjamemo, saj se je kot primas za zedinjenje mnogo trudil.

ASPIRIN preprečuje srčne napade, je ugotovil boštonski nacionalni inštitut. V nadaljnje raziskave bo vložil

16 milijonov dolarjev in štiri leta dela, sodelovalo pa bo pod nadzorstvom več svetovnih medicinskih centrov in britanskimi znanstveniki okoli 4.200 prostovoljcev iz starostne skupine 30 do 70 let. Dosedanji poizkusi se nagibajo k temu, da je umrljivost za srčnim napadom 25 odstotkov redkejša pri tistih, ki so vsak dan jemali aspirin. Pravijo, da je treba domnevni zaščitni učinek aspirina na srce pripisati njegovi lastnosti, da preprečuje strjevanje krvi.

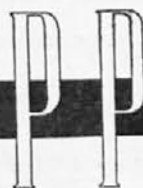
A že se oglašajo zdravniki, ki trdijo, da utegnejo poročila o tem vplivati na veliko število ljudi, ki bodo nekontrolirano jemali več aspirinov. Če bolehalo za čir na želodcu, bo prevelika množina aspirina škodila in povzročila krvavitve.

Tako je vedno kaj narobe z modernimi medicinami: koristijo na eno plat, na drugo pa prinesejo škodo... Pa si pomagaj če moreš!

RUDA JURČEC je 4. novembra umrl v Buenos Airesu. Bil je v emigraciji znana osebnost, soustanovitelj Svobodne Slovenije, soustanovitelj in kasneje urednik Vrednot in Meddobja, urednik Glasa SKA in končno svojega Sija slovenske svobode. Katolištvo in slovenstvo ga je priganjalo, da se je odločno upiral načrtnemu uspavanju slovenske emigracije, kateremu danes žal podlegajo mnogi v zdomstvu. Zato je njegova odločna beseda včasih udarila v živo in zbolela — bil je pač glasnik in borec za vrednote, a mislil je pošteno in se držal svojih neomajnih načel tudi tam, kjer bi kdo drugi našel lažjo pot. Kar priznajmo, da nam je treba v zdomstvu tudi takih mož — zlasti danes. Sicer bomo res podlegli in utonili... — Naj bo Jurčecu lahka argentinska gruda!

FRANČIŠKOVO LETO bo leto 1976 za katoliški svet, ki bo praznoval 750-letnico smrti sv. Frančiška Asiškega. Po tolikih letih je svetnik še vedno eden najbolj priljubljenih celo pri drugovercih, njegovo ime še vedno radi izbirajo tudi danes za novorojenčke, saj je Francetov po svetu nič koliko. Frančiškov duh je še živ v njegovih redovnih ustanovah, njegova čudovita **Molitev za mir** pa je danes bolj znana in moderna kot je bila pred sedemsto leti.

Sv. Frančišek je umrl pri cerkvi Porciunkuli v Assisiju v Italiji proti večeru 3. oktobra 1226, zato se ga Cerkev v svojem koledarju spominja 4. oktobra. Dve leti pred smrtjo je na gori Alverni prejel Kristusove rane na prsih, rokah in nogah, ter je zaradi njih prav do smrti veliko trpel. In vendar nam je dal tak zgled pravega krščanskega veselja, da osvaja še danes.

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovencem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

Assisi bo za "Frančiškovo leto" prirejal od pomladi do jeseni razne kulturne, liturgične in duhovne prireditve, pa tudi drugod po svetu ne bo manjkalo proslav.

OBERAMMERGAU v Nemčiji je znan kraj, kjer iz obljube pred mnogimi leti vaščani še danes vsakih deset let uprizarjajo Kristusovo trpljenje. Manj znan pa je Reichenhall, kjer vsako leto prikazujejo skrivnost Jezusovega rojstva. Zanimivo je tudi to, da so glavni igralci vojaki tamkajšnje garnizije. Te predstave so se pričele v dobrodelne namene in po predstavi vedno obdarijo bolehne otroke in sirote.

KOLIKO USPEHA je imelo lansko "Leto žena", bo pokazala bodočnost. V Avstraliji je na njegov račun dobilo nov zagon "Društvo dolgih žensk" (Australian Tall Women's Association), ki se je spočelo ob dejstvu, da velike žene ne najdejo po trgovinah ne primernih oblek in ne obuvala. "Tako velikih mer za ženske nimamo", so se in se še izgovarjajo na jezo in posebne stroške teh dolgink trgovci ter že 14 let enostavno ignorirajo prošnje organizacije. Tem "sovražnikom" so zdaj visoke ženske napovedale boj. Najprej pa hočejo dokazati, da dolgink v Avstraliji ni ravno malo. Predsednica je zadnji čas prejela že na tisoče pisem s prošnjo za včlanjenje.

Je tudi med avstralskimi Slovenkami kaj žena, ki so visoke 170 cm ali več? Tu je naslov predsednice tega zanimivega društva: Mrs. Norma Topp, 33 Western

Road, Parramatta, N.S.W., 2150. Če drži, da je v skupnosti moč, bo "sovražnik" premagan in v Avstraliji bo ena "diskriminacija" manj . . .

SLOVENSKI IZSELJENCI, raztreseni po Evropi, bodo tudi letos skupinsko poromali na enotedenski obisk v Sveto Deželo in vse kaže, da bo to povelikonočno romanje postala vsakoletna tradicija. Lani se je tega romanja udeležil tudi urednik MISLI. Užitek je obiskati svete kraje v skupini domačih ljudi ter dobiti slovensko razlago in napotke; tudi je vse preskrbljeno in stroški so minimalni.

Letos bo začetek romanja s prihodom v Tel-Aviv na torek po veliki noči (20. aprila), kjer bi se evropski skupini lahko pridružili tudi romarji iz drugih delov sveta. Morda bi tudi kdo avstralskih Slovencev, posameznik ali družina, ki načrtuje za letos obisk domovine, želel na poti obiskati kraje našega odrešenja? MISLI bodo rade postregle z zvezo s slovensko izseljensko romarsko skupino.

FILM O OČETU DAMIJANU, ki je deloval na otoku Molokaju med gobavci in sam umrl za gobami, bodo začeli snemati. Njegovo vlogo je prevzel nekdanji mehiški igralec Humberto Almazan, ki je pred leti pustil oder in kulise ter postal duhovnik-misijonar med indonezijskimi gobavci. Izkupiček filma bo šel za te preizkušene brate. — Ob današnji poplavi nemoralnih filmov se vse to lepo sliši.

Z molitvijo za božji žegen se je pričelo po slovenskih domovih vsako novo leto Gospodovo. Skozi stoletja je bilo tako. V opomin, da mora biti družina vse leto tega božjega blagoslova tudi vredna, je gospodar pred praznikom svetih treh kraljev s kredo napisal na vrata izbe novo letnico, križe in začetne črke treh Modrih, ki so Jezusa iskali in tudi našli. Vse leto je ostal ta napis na vratih — vsak pogled nanj je spomnil družino, da je pod božjim varstvom. Potrudili so se Kristusa najti — naj bo dobrodošel v središču življenja krščanskega doma.

Koliko letnic so že dobila starodavna vrata naših kmečkih domov! Rod za rodom jih pisal in brisal in zopet pisal ter ob križih in okornih črkah treh svetih imen klical božji žegen na domačijo. Tudi ob tej stoletni navadi na začetku leta je slovenski človek rastle v veri ter iz nje črpal moči za vsakdanje skrbi . . .

ADELAIDSKI ODMEVI

Fr. Philip I. Feryan O.F.M.

Holy Family Slovene Mission

47 Young Ave. West Hindmarsh, S.A. 5007

Telefon: 46-5733.

MESEC DECEMBER je tako hitro minil, da sploh ne vem, če bom še pravočasno ujel urednika za objavo teh nekaj vrstic. Menda se zaradi vročine nismo mogli pripraviti, da bi stoodstotno pristopili k mizi Gospodovi, in se tako pri polnočnici zares počutili kot bratje in sestre, ki jemo isto Telo in pijemo isto božjo Kri. Po naj bo to naš cilj za polnočnico leta 1976! — Zdaj pa naj raje komentiram decembrske dogodke, v kolikor se jih še spominjam ali pa so mi drugi o njih povedali.

*

Miklavževanje sedmega decembra je šlo tudi hitro mimo nas in starši so veseli, da parkelj ni odnesel nobenega njihovih malčkov. Menda so obdarjeni otroci — vsaj tako sem slišal — že pozabili na svoje darove. Na vsak način bi rad dal priznanje vsem, ki so se za adelaidskega Miklavža potrudili in ga primerno opremili. Pričakovati pa bi bilo, da bi vsa zunanost odgovarjala notranjosti: tako bi bilo to tradicionalno-versko praznovanje toliko bolj občuteno tudi pri odraslih in ne le pri otrocih, ki včasih še ne znajo ločiti črnega parklja od belega Miklavža.

*

Osmi december, praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, je sicer v Avstraliji nezapovedan praznik, a je vseeno pripeljal nekaj ljudi k večerni službi božji. Zdi se mi, da stene kapelice kar oživijo, ko med njimi zapojemo kako Marijino pesem.

*

Trinajsti december nam je dal v Slovenskem domu zanimiv večer: praznovanje četrte obletnice Doma. Otroci so se dobro odrezali, za kar gre seveda priznanje tudi tistim, ki so nastop pripravili. Otroški nastop nam je vsem ugajal; to je odtehtalo še za tiste, ki bi na tak nastop morali priti, pa jih ni nikjer. Le naj bi bilo takih nastopov še veliko, manj pa "angleških pozdravov", četudi angleščine za razne prilike ne izključujem.

*

Na 21. december smo pri Sveti Družini imeli krst. Tokrat sta Janez Selan in Pavla r. Plevnik prinesla svojega sinčka Marka Leopolda, da ga po Kristusovi želji in zapovedi oblije krstna voda. Ker je bil to poseben slučaj, se z Janezom in Pavlo vsi tudi posebej veselimo nad tako zdravim fantičkom. Rodil se je 28. avgusta v Queen Victoria bolnišnici. Pri krstu mu je botrovala Ingrid Zagorc. Obema staršema, ki sta iz Kostanjevice na Krki, pa želimo še več takih fantičkov kot je Marko, če je tako božja volja!

*

Božiča brez jasic in božičnega drevesca si ne moremo misliti. Tudi Sveta Družina je imela oboje. Jaslince take, da nam je cela ulica čestitala in me sprševala, kdo jih je naredil in postavil. Jelka z zvezdo na vrhu, pa tudi taka, da so se avtomobili na Grange Road-u ustavljali in nehote zavili proti zvezdi. Zvezda je žarela na 26 čevljev visokem aluminijastem drevescu, prav podobnem slovenski jelki. Za jelko prisrčna zahvala gg. Jesenku in Maleju, g. Milanu Celigoju in sinu Mirku pa za jaslince! Velika zahvala pa tudi vsem Pirčevim, Bricevim ter Viktorju Konestabo, Stanetu Šubicu in Ivanu Kovačiču, ki so skrbeli za okrasitev in razsvetlitev jelke, jaslinc in oltarja polnočnice. Vsega tega noben človek dobre volje ni mogel zgrešiti: zvezda ga je pripeljala k praznovanju božiča, če je le hotel. A Jezus nikogar ne sili v nebesa, če človek zapre srce božjim darovom miru, sprave in ljubezni.

Polnočnica — bila je prya slovenska polnočnica v Adelaidi — smo praznovali v Slovenskem domu. Najprej smo zunaj pred jaslincami zapeli in jih blagoslovili, nato smo Jezusa, Marijo in Jožefa prenesli v procesiji v dvorano, kjer so dobili častno mesto na odru. Tako je Sveta Družina le našla gostoljubno streho. Oder kot oltar sta bila lepo okrašena in dvesto sedežev je bilo vse premalo za naše ljudi, ki so se zbrali k počastitvi rojstnega dne našega Zveličarja. Polnočnica je vsakemu živo obudila lepe spomine na pretekle božiče naše mladosti — na marsikaterem moškem obrazu sem zasledil solzo, ki si jo je skrivaj otiral. Po bogoslužju smo spremili Sveto Družino zopet nazaj v hlevček pred misijonom, še enkrat zapeli svetonočno pesem in se razšli. Tako je letos minil božič v Adelaidi: nikomur "blage volje" ni bilo žal, da se je udeležil polnočnice.

Tudi pri popoldanski maši božičnega dne v Berriju se je zbralo precej tamkajšnjih rojakov, čeprav je božič v sredini težkega sezonskega dela pri marelicah in drugem sadju. Tam sta svetonočno pesem spremljala dva trobentača, kar je bilo tudi ganljivo in je poživilo slavje.

Zaradi bližine božiču je šla nedelja Svete Družine (28. dec.) kar nekako mimo, četudi je to praznik zavetnikov naše kapelice. Pa saj smo jo vse praznike proslavljali; zato nam v svoji ponižnosti in preprostosti menda ne bo zamerila.

Prepričan sem, da bodo ti prazniki le privabili mar-

sikaterega našega človeka, ki je doslej stal ob strani; spravljen z Bogom bo zaživel tisto življenje, ki je možno samo brez mržnje do kogar koli, saj je porojeno iz milosti božje in prijateljstva z Jezusom.

*

Je še kaj novega na našem misijonu? Vsak dan je nov in drugačen: včasih prinese začudenje, včasih dobro voljo, včasih pa tudi slabo. Na vsak način se bomo zdaj pošteno ograž v zadnjem delu zemljišča, potem pride na vrsto lurška votlina, za njo pa bomo videli, kaj bo z razširitvijo sedanje kapelice. Prostovoljci ste lepo vabljeni. Dela več kot preveč — precej rok bo potrebovalo. To bomo že gledali, da pri delu ne bo žeje in lakote.

Moram pa dodati tudi nekaj neprijetnih novic. Nekdo mi je odnesel iz avtomobila na dvorišču knjižico z naslovi južnoavstralskih Slovencev. Na žalost tatu je bilo že precej naslovov zastarelih in se zahrbtnož z njimi ne bo mogel dosti okoristiti. Zase sem že sestavil popravljen naslovnik z dodatnimi 65 naslovi. Če bi pa katera družina slučajno dobila nepričakovan obisk ali pismo, pa bi se čudila odkod so dobili naslov, mi naj sporoči. Malo težko pa verjamem, da bi se tuja narodnost zanimala za slovenske naslove . . .

Pa storija s tem še ni končana: neki "prijatelj" nam je odnesel tudi tri želve. Najprej je izginila ena, par dni kasneje pa še ostali dve. Morda boste kje slučajno videli te naše živalce, ki so tako prisiljeno menjale lastnika. Sporočite nam, da bomo tatu poklonili še banjo, saj nam je zdaj samo še napoti. (Adelaida se lahko skriva pred nami v Kew, kjer imamo bolj "po-božne" tatove: nekdo nam je odnesel križ s stene v kotu bralne sobe . . . — Op. ur.)

Koledniki

Mi pa koledujemo,
zlate zvezde kujemo:
ena v rokah nam žari,
druga od neba visi,
tretja v dušah nam gori.
Prva zvezda je nas treh,
ki nas vodi po vaseh;
druga, ki z neba visi,
je za vse ljudi,
tretja le od tistega,
ki jo v duši sam ima.

GUSTAV STRNIŠA

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S.A., 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

Vse to je seveda samo lep dokaz, kako nam je nujno potrebna ograja z zaprtim vhodom. Ne zaradi poštenih rojakov, ki ste veliko žrtvovali za naš misijon in boste tudi potem vedno dobrodošli. A že velikokrat sem našel neznane ljudi na našem zemljišču, zlasti ob zgodnjih urah; ko jih nagovoriš, pa izginejo kot kavra.

*

Zdi se mi, da sem prekoračil mejo za nas določene prostora v MISLIH. Zato bodo slike, pa tudi storija o svetem Antonu in črni ovci ali ovnu ostale za drugič. Naj za konec omenim samo še to, da bo moj obisk Berrija tokrat 1. februarja, Whyalle pa 8. februarja. Rojaki bodo še pravočasno obveščeni v svetodružinskem biltenu.

NAŠA SKROMNA želja za STO NOVIH NAROČNIKOV nam je že okrog božičnih dni dala 32 novih imen in naslovov, ki jih bodo v novem letu redno obiskovale MISLI. Prepričan sem, da bo to število s pomočjo Vas še rastle in se Vam za dobro voljo iz srca zahvaljujem.

Po resnem razmišljanju sem tudi za to leto ostal pri letni naročnini ŠTIRI DOLARJE — v upanju, da ob srebrnem jubileju našega lista naročniki ne bodo pozabili pridati nekaj v BERNARDOV TISKOVNI SKLAD. Hvaležno računam na dobro voljo in darežljivost vseh, ki so MISLI tudi doslej podpirali s prostovoljnimi darovi, obenem pa puščam možnost branja tistim družinam, ki povišanja naročnine ne bi zmogli. Prisiljen pa sem bil — zaradi občutnega povišanja poštne — dvigniti za en dolar naročnino bralcem izven Avstralije (iz pet na šest dolarjev), pa še od tega bo skoraj dve tretjini vzela pošta.

Naj spet poudarim, da zaradi visoke poštne in časa potrdil ne bom pošiljal, razen ob izrecni želji pošiljatelja. Kdor doda dar za sklad, mu bo ime med darovalci v listu dokaz, da sem naročnino v redu prejel.

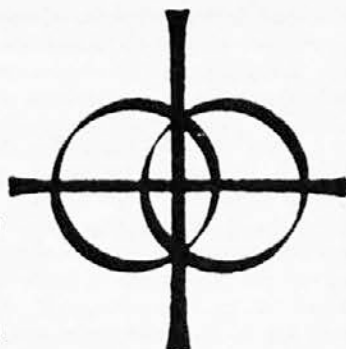
Vsem naročnikom se za razumevanje iskreno zahvaljujem. Ostanite listu zvesti — pomagajte mu k še dolgemu življenju! Zaostale naročnike pa lepo prosim: PORAVNAJTE NAROČNINO! Upravnik

DAROVİ ZA BERNARDOV TISKOVNI SKLAD ob jubileju Misli: \$16.— Stanko Šubic, Jože Kapušin; \$15.— Cvetko Falež; \$12.— Milan Beribak; \$10.— Srečko Baraga, Dr. Mihael Colja; \$9.— Ivana Hudoklin; \$8.— Karolina Pečnik, Marija Mertik, Stefanija Markuža, Alojz Kavaš; \$6.— Ivan Gregorich, Terezija Smo-

KAREL MAUSER:

VEČNA VEZ

Matt bi se v Ameriki skoraj izgubil in zapil kot toliko drugih samcev. Pa je v Clevelandu srečal tiho, v Ameriki rojeno slovensko dekle Jane in ljubezen mu je vlila novo življenje. Kupil je farmo blizu mesta ter se z dekletom in njeni očetom, starim Peskarjem, preselil tja. Poročil se je v cerkvi, "da bo za večno držalo". Ko je Jane pričakovala, je začela postajati zamsljena, da je Matta zaskrbelo . . .

Tudi stari sosed Steve se je navezal na Matta, zlasti še, ko je videl razliko med njim in Bobom, možem hčerke Dorohty, ki se za dom in družino ni brigal. Matt je pomagal tudi njima. Ob Dorothyini novici, da je očeta kap, je stekel z njo na sosedov dom . . . (Ta kratka vsebina lanskijh objav naj služi novim naročnikom v razumevanje nadaljne zgodbe. Ur.).

(5)

Steve je ležal na postelji in bil pri zavesti. Toda Matt je koj videl, da je slab. Desne roke ni mogel premakniti, tudi noge ne. Desni kot ust mu je bil čudno potegnjen.

— Grem po doktorja, Steve? — je vprašal Matt.

Steve je premaknil glavo.

V sobi je dišalo po žganju.

— Zakaj ste pili, Steve? — je goltnil Matt. — Ne bi smeli piti na jezo.

Steve se ni premaknil.

Matt se je obrnil.

— Dorothy, se mi zdi, da ne bo napak, če namočiš cunjo v jesih in mu jo deneš na glavo. Jaz bom gnal, kar bom mogel.

Šla je za njim v kuhinjo. Hotela je še nekaj reči, toda Matt je bil že zunaj. Celo pot je tekel. Jane ga je slišala in ga pričakala na pragu.

— Kaj stojiš zunaj v tem mrazu, — je bil nežen za njo. — Naprežem in grem po dohtarja. Slab se mi zdi.

Vsa se je tresla.

Ko je voz zropotal z dvorišča, se je Peskar, tesno prislonjen k hčeri, zagledal v okno.

— Srce pa ima ta fant, Jane. V dobrih rokah si. Zdaj pa pojdi spat. Matta bom že jaz pričakal. Leže še težje sapo lovim kakor sede. In ti si spanja potrebna.

Slišal je škripanje stopnic in vesel je bil, da gre Jane spat. Saj je vsa iz sebe. Tako se žene kakor se je rajna.

V Peskarju je čudna skrb. Z glavo na robu naslanjača je vendar zadremal. Matt se je pozno vrnil. Peskar je slišal, ko se je pripeljal, ko je spregel in gnal konja v hlev.

— Kako? — je vprašal, ko je vstopil.

— Doktor upa, da se bo malo popravil. Vsaj noga. Za roko nima toliko upanja. Jeziti se ne sme.

— Jeziti se ne sme, — je ponovil Peskar.

— Spat pojdite, oče, — je tiho rekel Matt.

— Saj grem. Jane sem kar takoj nagnal. Reva se vsake stvari tako ustraši. In žene se tako. Preveč se žene. To je njena napaka. Njena mati je bila taka.

Matt se je slačil in ni rekel besede. Potlej je povoščil lahko noč in odšel po stopnicah.

Jane še ni spala. Ko je vstopil, se je dvignila in mu ovila roke okrog vratu.

— Tako zelo sam se bala, Matt. Če Steve umre, bo Dorothy velika reva.

— Ne ženi se tako, Jane. Zate ni dobro.

Utihnila je, toda nenadoma je rekla:

— Matt, če kdo umre, mi je vedno tako hudo. Vedno mi slim, da bo nekoč umrl oče. Toda jaz bom umrla — pred teboj.

Planila je v vek.

Matt je čutil, da je vsa iz sebe. Ni ji rekel besede, samo stisnil jo je k sebi in pustil, da mu je zaspala na rami. Potlej ji je obrisal solze.

Sam ni mogel zaspati. Janino razburjenje, njen čudni vek, njene misli o smrti, vse ga je pretreslo. Zdaj je mirno dihala, toda z roko je včasih zamahnila kakor da grabi za oprijemkom.

V tem hipu se je spomnil na Dorohtyno roko. Kako je bila vroča in raskava.

Stresel je z glavo in legel. Previdno je potegnil odejo čez Janino roko. V oknih je zašumelo. Veter, sneg.

Stevu je odleglo in ko je Matt prišel pogledat, je podložen z blazinami sedel v postelji. Noge je mogel za spoznanje premakniti, roka pa je bila mrtva. Tudi ustnice so bile še vedno zategle, toda govoril je, čeprav težko.

— Hvala, Matt, — je goltnil.

Dorothy pe sedela pri postelji. Bila je videti trudna, oči so ji bile zardele, ustnice skoraj brez barve.

Mattu se je zamislila. Čutil je, kako se s poslednjo močjo oklepa očeta, videl je otroka, kako sam kobali po hiši. Boba ni bilo.

Tod vpričo Steva ni hotel vprašati zanj.

Poslovil se je hitro. Dorothy ga je spremila pred vrata.

— Boba še ni? — je vprašal Matt.

— Ne, — je siknila.

— Morda se mu je kaj zgodilo?

Skomignila je z rameni.

— Vprašati bi morala.

— Kje? — je stisnila skoz zobe.

— Morda veš, kam je navadno šel.

— Vem, toda tistega praga ne prestopim. In počemu bi hodila?

Razburila se je.

— Počemu bi hodila, Matt, če misli, da mu je tam bolje.

Očetu ne upam povedati, toda . . .

Ni skončala. Planila je v vek. Toda kakor da jo je sram solza, je stisnila pesti:

— Meni je zdaj vseeno. Nimam ga več rada, Matt.

Matt je strmel v tla. Ni si mislil, da je vse tako daleč in tesno mu je postalo.

— Jutri pridem spet, — je rekel nenadoma in se obrnil.

lič, Miro Krševan, Franc Bresnik, Dr. Marko Cobi, Jože Lapuh, Jože Krušec, Franc Pongračič, Mihaela Semelbauer, Jože Barbiš, Alda Šuber, Max Hartman, Roman Uršič, Mario Jenko, Anton Kristan, Jože Rozman, Guido Florenini, Matija Cimerman, Jože Božič, Krista Golob, Ivan Kovačič, Marija Špilar, Anton Cevec; \$5.— Anton Bavdek, Stanko in Tončka Heric, Miro Bole; \$4.— Janez Virant, Janez Albrecht, Miro Penca, Alojz Golja, Franc Petelin, Matilda Klement, Jože Mavrič, Ida Zorich, Ana Kuri, Rudi Drvar, Marija Laurenčič, Franc Kmetič, Jože Bole, Toni Šircelj, Hermina Koroska, Zdravko Zele; \$3.— Peter Bole, Venceslav Lozar, George Marinovič, Frances Klun, Anica Smrdel, Helena Breg, Herman Jakšetič, Laura Premrl, Jože Glušič, Ivan Mohorko, Janez Rotar, Karla DeNardin, Jože Šoba, Alojz Jereb, Franc Horvat, Štefan Kolenko, Franc Ban, Jože Slavec, Ivan Denša, Franc Šabec, Ivan Mesar, Franc Erpič, Ivanka Student, Josephine Braletitch; \$2.— Jože Peršič, Ivanka Ban, Vinko Jager, Janez Turk, Peter Lenarčič, Franc Zadel, Milan Jocič, Miloš Abram, Ivan Harej, Alojz Butinar, John de Majnik, Štefan Boelckey, Ida Lauko, Peter Bižal, Mario Saksida, Martin Knap, Jože Lenarčič, Zinka Kampuš, Jože Gosak, Marija Butkeraitis, Frančiška Mukavec, Olga Todorowski, Zora Cirkovič, Ivan Umek, Lojzka Prodanovič, Pavla Vohar, Mario Venier, Lazar Furlanič, Marija Copot, Ivan Truden, Ivan Godina, Jože Štres, Maks Furlan, Metod Snedič, Majda Muzlaj, Albin Gec, Albin Kurinčič, Janez Znidarsič, Albin Smrdelj, Julijana Veber, Štefan Kovač, Marica Camaris, Franc Spreitzer, Josipa Kunek, Margaret Hatežič, Stanko Čebokli, Danilo Marinič, Miroslav Colja, Rudj Simonetič, Ivan Hozjan, Emil Torbica, Jože Košorok, Jože Ficko, Stanko Bec, Anton Šajn, Gracijan Pirc, Antonija Šabec; \$1.50 Franc Kodrič; \$1.— Ciril Škofic, Felix Drobež, Angela Medjites, Marija Birša, N.N., Milka Hervatin, Kristina Vajda, Anton Vrisk, Jožefa Mikuš, Mario Svetina, Jože Tomažič, Franc Ibič, Franc Pe-

tek, Ivan Nemeč, Ivan Bole, Franc Rojko, Ana Kustec, Ivanka Ček, Ivanka Žabkar, Mišo Patafta, Maria Hebar, Roza Ogrizek, N.N., Majda Skubla, Louis Bauman, Marija Peršič, Franc Plesničar, Leopold Bajt, Janez Krajnik, Peter Slana, Albin Sironich, Rosi Aloisio, Antonija Vučko, Jože Kastelic, Anton Konda, Alojzija Ferbežar, Karla Trurdy, Vlado Hartman, Alojz Bohte, Amalija Maljevac, Drago Pinterič, Slavka Franetič, Štefan Srnec, Danilo Kresovič, Rozina Golež, Branka Iskra, Ivanka Kampuš, Štefanija Smrdelj, Marija Štavar, Anica Nahtigal, Martin Pečak, Danila Štolfa, Marcela Bole, Sonja Trebše, Ivan Gomboc, Ivanka Varljen, Anton Gros, Alojz Pungercar, Slavko Kralj, Slavko Fabian, Alojz Filipič, Edo Surina, Emil Kalčič.

P. STANKO PODERZAJ, INDIJA: \$10.— Mihaela Semelbauer; \$5.— Roman Uršič, Antonija Šabec; \$4.— Marija Špilar; \$3.— Ivanka Student; \$2.— Štefan Boelckey, Franc Petelin, Matilda Klement, Helena Pirc.

SLOVENSKI MISIJONARJI, TOGO, AFRIKA: \$50.— J.S., Društvo sv. Eme, Melbourne; \$31.— M.R.; \$30.— Ciril Škofic; \$20.— Leopold Bajt, Jože Krušec (za lačne); \$15.— N.N.; \$10.— Vilko Žumer, Franc Vrabec, Mihaela Semelbauer, Roman Uršič, N.N., Anton Bavdek, F. D. Vadnjal (za lačne), druž. J. in F. Barbiš (Qld.) namesto božičnih kartic prijateljem; \$5.— Angela Fatur (zalačne), Barbara Gornik; \$4.— Marija Špilar (za lačne); \$3.— Jože Glušič; \$2.50 Martin Pirc.

Dobrotnikom Bog povrni!

— Hvala, Matt in pozdravi Jane, — je rekla tiho.

In ko je že odhajal, se ji je iztrgalo:

— Ko bosta dobila otroka, ji bom stregla.

Gledala je za njim. Matt je čutil, da je nekaj narobe. Nikjer ni krivde, nič ni, da bi z očmi videl, toda v svoji pameti čuti, da se nekaj spočenja.

Oče in Jane, oba sta ga sprejela z vprašanji. Jane je bila sicer videti zmučena, toda niti z besedico ni omenila svojega obnašanja.

Matt je bil vesel tega, čeprav ga je na dnu duše skrbelo, kaj je z njo. Valil je krivdo na Stevovo nesrečo in ženino pričakovanje.

Vsaka žena je ob takem času čudna.

Dela ni bilo veliko. Matt je ponarejal okrog hiše stvari, za katere na pomlad ne bo več časa. Pri hlevu je bilo treba zamenjati nekaj desk in pri kokiših zapaziti notranjo stran hišice. Se mu je zdelo, da je le pretenka.

Nazadnje je navlačil najlepše deske in pričel žagati. Ko je prišla Jane, ogrnjena v debelo ruto, jo je z nasmehom premeril od nog do glave.

— No, kaj misliš, da bo iz tega?

Ugibala je in ugibala, toda uganiti ni mogla. Potlej je Matt stopil tesno k njej, ji s prstom dvignil brado in se smejal.

— Zibel naredim.

— Hiteti boš moral.

— Bom, ti pa nazaj, da se ne prehladiš.

Ubogala je, toda mimogrede se je ustavila še pri kokoših. Ko je zaprla vrata, se je na oknu pokazal očetov obraz. Videl je, da mu je povedala. Stari Peskar se je na drobno smejal in kimal. Matt je bil vesel. Opoldne je samo toliko stopil v hišo, da je pojedel, pa se je koj spet spravil na delo.

Proti večeru je prišel Bob, Matt ga ni zapazil prej, dokler ni stal pred njim. Bil je videti izpit, čudno zabuhel.

— Dober večer, sosed. Delaš?

— Delam, — je rekel Matt.

— Zibel? — se je skremžil Bob.

— Nekaj takega, — je stisnil skoz zobe Matt. Čeprav se je trudil, da bi bil prijazen, ni mogel biti.

— Našega je torej zadelo, — je butnil v sredo.

— Vem, — se je krotil Matt. — Po doktorja sem šel, ker te ni bilo doma. Dolgo si hodil.

Bob je grizel ustnice.

— Boljše je v mestu, — je nazadnje rekel. — Stari me ne more videti živega.

Tedaj je butnilo iz Matta.

— Poslušaj, Bob. Lepo farmo imaš, pridno ženo, otroka imaš in Steve ni napak človek. Leta in leta se je mučil z zemljo,

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z

LAWSON MOTOR BODY REPAIRS

za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

celo življenje je pustil na njej. Ti pa vsega tega ne vidiš. Ni prav, da greš kakor da ti za vse ni nič mar.

— Ni mi, — je siknil. — Rekel sem že staremu, naj proda, toda noče. Jaz se todle ne bom pobijal. V fabriko grem, kjer sem bil некоč.

— Dorothy je rada na farmi. Zakaj bi jo silil, Bob?

— Saj je ne bom, — se je suho nasmejal. — Zavoljo mene lahko ostane pri starem, če hoče. Manjka se žensk.

Matt je obstal.

— Tako?

Bob je vstal s tnala in otepel hlače.

— Sem mislil, da bi ti pritisnil na starega, da bi farmo prodal. Posebno zdaj, ko ne bo več dosti z njim. Veliko da nate. Pa vidim, da sam na narobe vrata prišel.

Spet se je zasmel.

Matt ni nič odgovoril.

Bob je odšel pod drevjem in zginil pod pot.

Žaga v Mattovi roki se je tresla. Skušal je žagati, pa se mu zdelo, da žaga kar naprej poje: — Nimam ga rada, nimam ga rada.

— Saj ga ne more imeti, — je siknil Matt na glas. Ustrašil se je. Jane je stala pred šupo in strmela vanj.

— Zakaj je prišel, Matt?

— Da bi Steva nagovoril, naj proda farmo. Hudič.

In nenadoma je rekla Jane:

— Dorothy ga nima rada. Jaz vem, da ga nima.

Matt je odložil žago in zravnal deske na mizo. Potlej je stopil do žene in jo objel čez pas.

— Ne moreva ji pomagati, Jane. Dovolj je za danes.

— Ne moreva ji pomagati, — je ponovila.

(Dalje prihodnjic)

“Dragi Jezuček, daj, da se bosta mamica in atek v novem letu dobro razumela . . .”

* * *

STALNE NASLOVE za jubilejni letnik nam je narisal arhitekt R. C. Mejač in se mu iskreno zahvaljujemo. — Urednik

Kam s prostim časom

KOLIKOKRAT je lahko prosti čas za človeka usoden; ker si ga ne zna nameniti za koristne in potrebne stvari, ga ta spelje v škodljive.

Ko je konec dela v tovarni, v pisarni ali na kakšnem drugem delovnem mestu, so najprej še dolžnosti doma: kuhanje, pospravljanje, pranje, čiščenje . . . Ko je že tudi vse to storjeno, ostane še nekaj časa vsak dan. Kam z njim?

Najprej naj bi prosti čas izkoristili za potrebni počitek. Če je naše delo tako, da smo ves čas pri miru na istem mestu, potem bo treba vsak dan nekaj časa izkoristiti za gibanje, bodisi za hojo, za vrtno delo v zabavo, morda za kako športno igro . . . Na vsak način je gibanje na prostem nujno za ohranitev in okrepitev zdravja.

Če se pa že pri delu zadosti gibljemo in utrudimo, bo naš počitek v tem, da bomo brali knjige ali poslušali glasbo ali gledali televizijo. Ženske se odpočijejo pri pletenju, vezenju in kvačkanju. Moški imajo včasih razne konjičke: igranje šaha, kart ali sestavljanje česa.

Če je naše delo ročno, lahko počitek združimo z učenjem tujega jezika, udeležbo pri raznih tečajih, kar

vse nam lahko pomaga pri napredovanju v službi. Teže je, če smo pri delu umsko zaposleni. Potem bo treba biti s študijem v prostem času precej bolj skromen.

Lepo bi bilo, ko bi vsaj deloma izrabili prosti čas za to, da pomagamo drugim: obiskati bolnika, potolažiti potrtega človeka, pomagati barvati sobo sodelavcu, iti v trgovino namesto stare sosedu . . . Vsako tako delo plemeniti nas same, nas dela boljše, tako da imamo končno sami od tega največ koristi.

Nekateri izrabijo ves prosti čas za nadurno delo. Delajo in delajo, kot da bi res morali v enem letu uresničiti vse svoje načrte. Kolikokrat se tako pretiravanje kasneje maščuje, tako da so bile tiste nadure brez haska: ne le da z zdravljenjem zapravijo ves tisti čas, ki so ga namenili z nadurami pridobiti, ampak ostanejo često tudi bolezenske posledice — kot žalostni spomin na tiste nadure — vse življenje.

Ne govorimo o tistih, ki izrabljajo prosti čas za izživljanje. To je pač najbolj žalosten način življenja, ki si ga kdo more izbrati in o katerem ne gre izgubljati besedi. Bog daj, da bi vsak tak čimprej prišel do pameti in spet začel živeti človekavredno življenje.

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.

Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.

St. Raphael's Slovene Mission

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160

(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)

Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne

St. Raphael's Convent

311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160

Telefon kot zgoraj.

KRSTI

Matjaž Plevnik, Marayong. Rojen 1. sept. Oče Stanko mati Majda r. Kocjan. Botrovala sta Ivan in Marija Zdravec. Merrylands, 1. novembra 1975.

Gemma Mae Brown, Engadine. Rojena 14. maja 1975. Oče Steven, mati Corinne r. Marinič. Botrovala sta Rihard Egon Marinič in Penny Harrison. Merrylands, 8. nov. 1975.

Toni Franc Marinč, Burwood. Rojen 16. avgusta 1975. Oče Jože, mati Danica r. Flajnik. Botrovala sta Franc in Frančiška Mramor. Merrylands, 9. novembra 1975.

Mary Susan Michelle Zajc, Yagoona. Rojena 15. avgusta 1975. Oče Ivan, mati Mara r. Žugaj. Botrovala sta Franjo Marakovič in Marija Draškovič. Merrylands, 15. novembra 1975.

Kellie Anne Komadina, Greenacre. Rojena 21. oktobra 1975. Oče Nevenko, mati Angela r. Kolenko. Botrovala sta Anton in Angela Špiclin. Merrylands, 29. novembra 1975.

Peter Edvard Terlikar, Auburn. Rojen 11. avgusta 1975. Oče Mario, mati Lidya r. Hamaty. Botrovala sta Franc Terlikar in Kati Breškon. Merrylands, 20. decembra 1975.

Simon Francis Mathew Bezzina, Greystanes. Rojen 19. februarja 1975. Oče Vincenc, mati Marija r. Žbogar. Botrovala sta Anton Žbogar in Julija Bezzina. Merrylands, 21. december 1975.

Michael Anthony Tee, East Ivanhoe, Vic. Rojen 5. maja 1975. Oče Čing Ling, mati Tatjana Marija r. Colja. Botrovala sta Dr. Mihael in Alberta Colja. Merrylands, 30. decembra 1975.

Poročka

Vincenc Čeh, Ljubljana-Tomačevo, živeč v Summer Hill-u, in **Elizabeta Fazlić**, rojena v Zagrebu, živeča v Greystanes. Priči sta bila Emilio in Marija Prelec, Merrylands, 20. decembra 1975.

NOVO LETO — NOVI PODVIGI. Dočakali smo novo leto. Bog nam ga je v svoji dobroti naklonil doživeti. Tako se nam zopet nudi dragocena prilika za dobra dela. Čas je kakor dragocen talent, ki nam ga Bog naklanja, da z njim dobro gospodarimo. Preglejmo napake starega leta in jih z vso srčnostjo odstranimo v novem letu. Dvignimo se iz moreče vsakdanjosti in izpeljimo dobre sklepe, ki smo jih že tolikokrat napravili in deloma ali v celoti pozabili nanje. Ne vozimo po tračnicah neprestanega ponavljanja istih pogreškov, ampak pojdemo odločno na novo pot duhovnih podvigov. Naj ne bo novo leto le 1. januarja, ampak vse dni. Kolikokrat marsikdo od nas reče: moram iti k spovedi, začeti moram z rednimi molitvami in z redno nedeljsko mašo, tudi zaradi tega, da bodo otroci imeli dober zgled; obiskati moram tega ali onega bolnega in stiskanega prijatelja; on me je prosil za pomoč, "pa dosedaj še nisem utegnil!"; v svoji hiši imam to in ono urediti, pa vedno odlašam. Ne vemo, kaj nam bo prinesla bodočnost. Vendar, če storimo svojo dolžnost v poklicu, ki ga imamo (kot družinski oče, mati, mož ali žena, vzgojitelj, zdravnik, advokat, uradnik, obrtnik, rokodelc, inženir, študent, ali karkoli že) in če se poleg tega trudimo, da zvesto držimo božje zapovedi, posebno ljubezen do Boga in bližnjega, potem bomo imeli mirno vest in se lahko varno prepustimo v božje roke. Če bo naše življenje v novem letu potekalo v tem smislu, potem bomo pripravljene na Gospodov prihod in nas bo našel čuječe, pa naj že bo v tem ali pa v katerem koli letu, ki nam ga Bog še namerava nakloniti.

BOŽIČNI PRAZNIKI so bili lepi. Že na adventne nedelje je bila udeležba pri nedeljski službi božji nadpovprečna. Polnočnica je bila zopet zelo lepo obiskana. Slovesnost se je pričela s procesijo otrok z lučkami od vhoda v dvorano proti odru, pred katerim so bile preproste jaslice. Med procesijo otrok pa je Iztok Nusdorfer na odru pri oltarju zaigral na violino "Sveta noč . . ." Med mašo je prepeval mešani pevski zbor pod vodstvom g. Klakočerja, vmes pa smo vpletli pet božičnih ljudskih pesmi. Novo je bilo to, da je bil

glavni maševalec in seveda tudi pridigar p. Lovrenc — dobrodošla sprememba. To je bil patrov prvi božič v Avstraliji.

Na božični dan so bile v naši cerkvi tri svete maše. Pri zgodnji je igrala in prepevala mladinska skupina "Svetla zvezda", ki je za to priliko pripravila tudi nekaj božičnih pesmi v obeh jezikih. Upamo, da jih bomo še slišali v cerkvi. Pri drugi maši je bilo ljudsko petje božičnih pesmi, pri tretji pa je zopet nastopil mešani pevski zbor. Cerkev je bila vedno polna, pri zadnji maši pa za vse sploh ni bilo prostora.

Popoldne je bila slovenska služba božja tudi v Wol-longongu. G. Klakočar je spremljal tamkajšnji pevski zbor, ki je kot vedno navdušeno prepeval.

ISKRENA HVALA — **BOG PLAČAJ** vsem rojakom za čestitke za božične praznike in novo leto. Pravtako smo vam hvaležni ob priliki praznikov za vse darove v katerikoli obliki ter za številne pozornosti, ki ste nam jih izkazovali v preteklem letu. Našim zvestim pomočnikom tudi dolgujemo hvaležnost. Vseh dobrotnikov se bomo spomnili pri sv. maši in v naših molitvah. V ta namen bomo s sestrami opravili uro molitve na predvečer prvega petka v februarju.

"**ŠTEFANOVANJE**", že triindvajseto, smo imeli letos v Auburn Town Hall. Čeprav je dvorana kaj prostorna, je bila za to priliko premajhna. Društvo sv. Ane je lepo poskrbelo za dela v kuhinji in postrežbo. Materam hvala za pecivo, vsem rojakom pa za udeležbo. Vsi ste pokazali, da stojite za našimi načrti za gradnjo doma za onemogle. S "Štefanovanjem" je fond za Ambrožičev dom dobil močan prirastek \$2.693.

KONCERTNO TEKMOVANJE v Melbournu dne 13. decembra je privabil kar lepo število mladinskih ansamblov in pevcev. Tudi Sydneyčani smo se odzvali. Z avtobusom smo potovali celo noč od petka na soboto; dvanajst ur petja, pitja, razgovorov, spanja in dremanja . . . pa je še preostajalo časa. Po prihodu v Kew so šli nekateri k sorodnikom in znancem, nekaj so jih sprejeli gostoljubni Plesničarjevi, večina pa je ostala v Baragovem in Slomškovem domu. Ti ne morejo prehlatali gostoljubnosti — zlasti žene pri sestrah so se dobro imele. Zato na tem mestu zahvala Melbournu, da ste nas tako lepo sprejeli. — Glede tekmovanja pa seveda nismo bili tako zadovoljni: naša "MAVRICA" je dosegla drugo mesto, "SVETLA ZVEZDA" pa tretje. O ocenjevanju kot o koncertu boste gotovo brali kaj več na drugem mestu. Upam, da bo naše muzikante to še podžgalo, da se bodo za drugi tekmovalni koncert še bolj potrudili in odnesli zmago.

SLOVENSKA ŠOLA našega verskega centra se bo zopet pričela v soboto dne 31. januarja ob dveh popoldne. Dosedanji in seveda novi učenci so dobrodošli. Zopet bomo imeli dve skupini: eno za mladino pod desetim letom, drugo za starejše. Snov bo nova. Ker marsikdo nima jasnega pojma, naj tu povem, da ta pouk ni verouk (nekdo je pred časom našo šolo napak

imenoval "versko šolo"), ampak pouk v slovenskem jeziku.

PREDPUSTNI PIKNIK bomo imeli v Merrylandsu na cerkvenem dvorišču v nedeljo, 15. februarja, takoj po maši. Trajal bo vse popoldne, dokler boste hoteli ostati pri nas. Na sporedu bo tombola ali srečolov in še kaj. Že sedaj lepo vabljeni, pa še druge rojake pri-peljite s seboj.

VEROUČNI RAZRED za prvoobhajance bomo pričeli pri nas v soboto 7. februarja ob enih popoldne, torej eno uro pred slovensko šolo. Starše naprošamo, da čimprej prijavijo svoje otroke. Predpostavljamo vsaj sedem let starosti.

NOVA GROBOVA. — Sporočilo iz Brisbana se glasi, da je 2. decembra 1975 v tamkajšnji bolnišnici preminul 75-letni rojak ANTON KUSTEC. Rojen je bil 24. aprila 1900 v Gornji Bistrici v Prekmurju. Leta 1924. se je v Črenšovcih poročil z Ano, rojeno Žmaj. V Avstraliji je že od leta 1928. Pokopan je na Lawn Cemetery v bližini Brisbana. Pokojnik je živel vsa leta v Laidley, Qld., kjer sta z ženo obdelovala malo farmo. Žalujoči družini naše iskreno sožalje. Spomnimo se pokojnika v molitvi. R.I.P.

V ponedeljek, 1. decembra 1975 okrog pol devetih zjutraj je v St. Mary's, N.S.W., preminul rojak JOŽEF ZAJELŠNIK. Rojen je bil 7. 9. 1911 v župniji Sv. Jernej pri Slovenskih Konjicah. V Avstralijo je prišel leta 1950 in se naselil v St. Marys, kjer si je kasneje uredil svoj dom. Pokojnik je eno leto bolehal za rakom na želodcu. V Avstraliji ni imel sorodnikov. Pač pa je zadnje mesece prihitela iz domovine njegova sestra Emilija, vdova po Stefanu Benjaku, da mu je v bolezni stregla. Pred par tedni je prišel k bolnemu bratu tudi Roman Zajelšnik iz Chicaga. Poleg teh dveh pa zapušča Jože v domovini še dva brata in tri sestre.

Pokojnik je imel milost, da je deset dni pred smrtjo prejel sv. popotnico in sv. maziljenje, ter je bil tako lepo pripravljen za srečanje z Bogom. Bolečine svoje bolezni je vse do konca vdano prenašal. Slovenska pogrebna maša je bila opravljena v sredo 3. decembra v cerkvi rožnovenske Matere božje v St. Marys. Pokop je bil na tamkajšnjem pokopališču. Spomnimo se pokojnika v molitvi, žalujočim pa naše iskreno sožalje.

P. VALERIJAN

Vljudno ste vabljeni na
PREDPUSTNI PIKNIK

Cerkveno dvorišče
v Merrylandsu

nedelja 15. februarja

DOBRODOŠLI!

Nasvidenje!

P. Valerijan

NOVO LETO

**ČUJ, ŽE URA POLNOČ BIJE.
STARO LETO JE ŽE MIMO.
HITRO SVEČICE PRIZGIMO,
DA NAM NOVO VSEM ZASIJE:
SVEČKE BELE IN RDEČE,
DA BILO BI MNOGO SREČE.**

**RDEČE SVEČKE, DA DOBROTA
ZMEROM BI BILA MED NAMI;
BELE SVEČKE, DA MED NAMI
NE POSTAL BI KDO SIROTA.
IN ŠE SVEČKO, DA NA SVETU
NE BILO BI VOJN V TEM LETU.**

J.M.

Dragi Kotičkarji! — Rada bi napisala nekaj besed, kako smo v Adelaidi praznovali svetega Miklavža. Nestrpnost smo čakali na ta dan. V naš Slovenski dom je prišel na nedeljo 7. decembra popoldne. Zamudil je za en dan, pa mu oprostimo. Samo da je prišel in da nam je kaj prinesel.

Sveti Miklavž je prišel v spremstvu sedmih angelov. Vsi otroci smo dobili lepa darila in bili veseli Miklavževega obiska. Le naj prihaja med nas še na veliko svojih godov!

Lepo pozdravlja vse slovenske otroke — **Suzie Jenko**, Adelaide, S.A.

Tudi jaz bi rada povedala o svetem Miklavžu, ki ga imamo vsi otroci radi, saj nas je vse lepo obdaril. Tudi angelci so bili lepi, a za Miklavžem sta skočila na oder še dva parklja, katerih se se pa otroci bali. Moja sестrica Liljanca, ki ima dve leti in pol, se je samo pri mami stiskala. Še ko je Miklavž poklical njeno ime, ni hotela iti po darilo.

Pozdravlja Kotičkarje — **Majda Ivančič**, Adelaide, S.A.

MOJ OBISK DOMOVINE. — Lani smo ata, brat in jaz odšli na obisk Slovenije. Res me je zanimalo, kje sta doma ata in mama. Vozili smo se 27 ur in prišli v Beograd zelo utrujeni. Jaz in brat sva bila na poti precej bolna. Tam smo pa še zamudili letalo, zato smo potovali z avtobusom v Ljubljano, naslednji dan pa še v Maribor.

Bala sem se, da ne bom mogla razumeti slovensko, pa sem našla toliko prijaznih ljudi, ki so mi pomagali,

da me je minil ves strah. Prej nisem mogla verjeti mami, ko je pravila, da je tam vse drugače. Imela sem se zelo lepo in sem našla veliko prijateljev, ki so me vodili po lepi Sloveniji in se zanimali, kako izgledajo avstralski kenguruji.

Za mene, ki sem rojena v Avstraliji, je bil obisk nekaj posebnega. Ne bom ga pozabila. Če bo mogoče, bom domovino staršev še obiskala.

Težko sem se spravila k pisanju, ker v Tasmaniji nimamo slovenske šole. Lepe pozdrave od mene in brata Petra — **Sonia Slana**, Hobart, Tasmania.

DRAGI OTROCI!

Lepih zgledov za vas mlajše še ni zmanjkalo in jih tudi ne bo. Naša slika predstavlja TOMAZIČEVO LILI ob graduaciji: 30. novembra je za Chadstone Christ Teachers College v dvorani Monash univerze melbournski nadškof Little delil diplome novim učiteljicam. Tudi naša Lili jo je dobila. Tako je bil kronan dolgoletni trud in danes je vesela, da je vztrajala. Zanimivo, da je Lili začela poučevati prav tam, kjer je hodila sama v prve razrede — v katoliški šoli v Myrtlefordu.

Lili je bila rojena v Kopru. Komaj dve leti je imela, ko sta jo ata in mama nosila s seboj na begu preko meje. Družina se je izselila v Avstralijo in narasla na šest članov. V Myrtlefordu so živeli, in Lili ni bilo še niti deset let, ko je umrl očka v avtomobilski nesreči. Potem so se Tomažičevi preselili v Melbourne. Tu je bila Lili vsa leta v slovenski šoli in je tudi nastopala pri naših prireditvah. Pa tudi doma so vedno govorili slovensko — njena mama Lucija Srnc je po-žrtvovalna učiteljica v dveh slovenskih šolah: v Kew in v Springvale.

Lili iz srca čestitamo in ji želimo obilo uspehov na polju vzgoje. Čestitke tudi vsem njenim najbližjim, ki so ji vsa leta šole stali ob strani. Ponosni so nanjo, kakor je na svojo bivšo gojenko ponosna tudi Slomškova šola.

KRIŽEM

AVSTRALSKE SLOVENIJE

SEYMOUR, VIC. — Lani, menda v januarju, ste objavili v MISLIH moje sporočilo o nepričakovani smrti sina Stanislava. Zaradi bolezni moža Franca Vam na pismo nisem odgovorila in niti sporočila, da me je zapustil kmalu po sinu tudi on. Šele novembrska Matica mrtvih me je spomnila, da ga ni na seznamu rajnih.

Franca se je mučil šest mesecev in končno ravno na svečnico — 2. februarja 1975 — lepo spravljen z Bogom odšel za sinom. Tako sem v šestih tednih izgubila kar dva ljubljena: ostala mi je hčerka, ki je poročena v Frankstonu, in pa sin, ki je poročen v Hamptonu.

Pokojni mož je bil rojen dne 15. aprila 1911 na Trebelnem (Češnjice) pri Mokronogu. Spoznala in poročila sva se v Celju, kjer je bil rojen tudi Stanko. Nemci so nas pregnali v Slavonsko Požego, od tam pa v Osijek. Po vojni smo prišli na moj dom v Sežano, od tam pa preko meje v Italijo, od koder smo 1954 emigrirali v Avstralijo.

Tako sem vsaj zdaj izpolnila svojo dolžnost in prosim, da tudi Franca vpišete v Matico mrtvih. Morda se bo le kdo rojakov spomnil pokojnega s kakim očenašem. — Zdravja želi vsem v novem letu — **Anica Nahtigal.**

Zahvaljujem se Vam za sporočilo. Bolje kasno kot nikoli. Pokojnega Franca se bom tudi sam rad spominjal v molitvi. — Urednik.

CANBERRA, A.C.T. — Pa naj bo spet iz Canberre nekaj novic, da ne boste mislili, da v prestolici spimo. Najprej: občni zbor smo imeli pri našem društvu 9. novembra. Pa smo se na željo predsednika najprej s tajnimi volitvami izrazili o odboru preteklega leta, ker se je med nezadovoljneži nekaj šušljalo, da ni bil pravilno izvoljen in polnomočen. Z lepo večino je bil odbor potrjen, po razrešitvi pa so sledile nove volitve. Za predsednika je bil zopet izvoljen Polde Bajt. Podpredsedniško mesto je dobil Cvetko Falež st., blagajnik je

postal Cvetko Falež ml., podblagajnik Ivan Savle. Novi tajnik je Jože Kapušin, podtajnik Joža Maček. Ostali odborniki so: Janez Černe, Julij Bajt, John Falež, Roman Divjak, Slavica Alispahič, Barica Koren, Miro Penca, Marjan Koren, Miha Hovar (Hočevnar) ter Milan Šprohar. Lahko rečem, da ima Polde dobro vprego, s katero bo oral v novem letu.

Malčki bi me za ušesa, če bi ne omenil 7. decembra in Miklavža. Lanski mali parklji so zrasli letos v velike, a Miklavž je imel dobro zdrsirane. Pred njegovim prihodom pa so otroci vprizorili prav ljubki nastop: Prvi božič, za katerega jih je pripravil potrpežljivo Stane Ozimič. Lepo je bilo, ko smo vsi skupaj zapeli božično pesem.

Učitelj slovenske šole Stane Ozimič je za mladince ob koncu šolskega leta pripravil nekaj posebnega: od 15. do 19. decembra so imeli celodnevno šolo, nekaj tečaj, v katerem so spoznavali Slovenijo iz raznih zornih kotov: zgodovinsko in zemljepisno, po jeziku in slovnici ter njenem slovstvu, njeno tradicijo nasploh... Za njegov trud najlepša hvala! Starši pa smo veseli, da ima mladina ljubezen in zanimanje za našo domovino. Za zaključek so nas povabili v dvorano, kjer so nam postregli z okusno večerjo in prijetno domačo glasbo. Priliko smo imeli tudi videti plese naših dedov.

Izreden dogodek smo doživeli za božič — polnočnico v Slovenskem domu. Prvič in upam da ne zadnjič, saj je za vsakega vernega Slovenca veliko pomenila. Že pred leti smo večkrat govorili o tem, pa vedno je nekako "skoz padlo" zaradi ljubega miru. Saj so v vsaki skupini posamezniki, ki se tako strašno boje vsega "kar po veri smrdi". Pa je končno Stane Ozimič stvar zopet sprožil in predlagal slovensko mašo v Domu dvakrat na leto: za božič in za veliko noč. Dobil je pri članih toliko opore, da je uspel.

Tako smo imeli v veselje velike večine božič zares

OTROCI! Tudi to je še del vašega KOTIČKA. Rad bi vam v vsaki številki priklical v spomin nekaj praktičnih navodil za vašo varnost. Morda pa bodo komu izmed vas prav te vrstice rešile življenje.

POLICAJA vsi poznate. Seveda se ga ne smemo bati. Na cesti je v našo varnost in pomoč, če jo potrebujete. Pazite znake, ki jih dela z rokami, ko urejuje promet. Prav je, da razumete, kaj njegovi znaki pomenijo. Tudi je prav, da poznate vse prometne znake, ki vam na cesti pokažejo, kje ste celo v hudem prometu varni. — Striček.

MELBOURNSKI SLOVENC!
Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.
(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

lep in domač. Dvorano smo božično okrasili in pripravili vse potrebno. Ljudje so prihajali v Dom že precej pred polnočjo ter poslušali mehke božične melodije. Opolnoči pa je bila dvorana polna kot malokdaj. Počutili smo se kot doma in peli zares iz srca. Bog nam daj še več takih božičev pod našo skupno streho!

Polnočnico je opravil dr. Ivan Mikula, ki je te mesece zopet med nami. (Prav žal mi je, da canberrške polnočnice nisem oznanil tudi v MISLIH. Dr. Mikula mi je iz Perthi poslal telegramske oznanilo, ko so bile v tiskarskem stroju že zadnje štiri strani božične številke. — Op. ur.). Vsi poznamo gospoda, večina pa ne ve, kaj piše o njem prof. dr. Zablatnik v Kramole-Tomčevi pesmarici. Tole pravi: "Med ljudske pesnike in vižarje sodi tudi dr. Janko Mikula, rojen 1904 v Zgornjem Dobju blizu Baškega jezera. Zdaj dušni pastir v Avstraliji, pesnik znamenite pesmi: 'Rož, Podjuna, Zilja — venec treh dolin'. Besedilo je tako ugačalo in se je med našim ljudstvom tako udomačilo, da je segel po njem naš koroški slovenski skladatelj, harmonizator in vižar Pavle Kernjak . . ." Glejte ga no: tako skromen človeček, pa tako velik duh! Kdo ve, kaj še nosi naš dohtar v svoji malhi — samo, da ne bo izgubil kje na svojih potovanjih!

Srečno novo leto vsem, zlasti pa Canberrčanom! —
Joža Maček.

LAIDLEY, QLD. — Sporočiti Vam moram, da sem 2. decembra izgubila svojega dragega moža. Dolgo je bolehal. Najprej so mu vzeli eno ledvico, od takrat pa je bil vsaki dan slabši. Končno je pritisnila še pljučnica. Bil je nekaj časa v brisbanski bolnišnici; ker mu niso mogli več pomagati, so ga vrnili v Laidley. Bila sem pri njem, ko je izdihnil, lepo pripravljen s svetimi zakramenti. Vsa leta sva lepo živela po veri. Ko v svoji boleznini ni mogel spat, je rad molil rožne vence in litanije, v petkih pa križev pot.

S pokojnim možem sva dolgoletna naročnika MISLI in oba sva jih rada prebirala. Dokler bom živa, bodo še hodile k nam. Samo naslov boste verjetno spremenili, ker se bom najbrž preselila k sinu. Vsi so bili zlasti v teh dneh žalosti tako dobri z menoj. Zahvaljujem se tudi Cudermanovi družini v Brisbane. Ko je bil mož tam v bolnišnici, sem bila pri njih in so me vsak večer vozili v bolnišnico ter mi skazovali stotine dobrot. Bog jim povrni za vse!

Prilagam za sveto mašo za pokojnega Antona, ki ga priporočam v molitev! — **Ana Kustec.**

Ob izgubi dragega moža tudi moje iskreno sožalje. Vsem ga priporočam v molitev. Bog mu bodi Plačnik, saj mu je v življenju zvesto služil. — Urednik.

GEELONG, VIC. — Prav potrebno se mi zdi, da se tudi od tukaj nekdo oglasi. S pohvalo in grajo, pač kakor kdo zasluži.

Da smo na Mladinskem koncertu v Kew s "Škrjančki" bili zastopani tudi Geelongčani, boste najbrž drugje brali. Ponosni smo na te fante, četudi niso bili zmagovalci. Za Silvestrov večer, ko smo imeli v Cankarjevem domu prvič silvestrovanje pod lasno skupno streho, moram zopet pohvaliti drugo našo mlado skupino: ves večer so nam igrali lepe slovenske melodije. Mislim, da zaslužijo, da jim javno čestitamo teh se jim priporočimo tudi za bodoče.

Druga skupina mladih, ki je za silvestrovanje sicer oskrbela lep in bogat srečolov, se je pa tako obnašala, kot da je slovenska beseda v Domu strogo zabranjena. Tudi pri samem žrebanju nismo slišali slovenske be-

EMONA ENTERPRISES

Vam nudi elektronske računalnike vseh vrst, od znanstvenih (scientific), strokovnih (engineering) in trgovskih (business) do čisto enostavnih za vsakdanjo uporabo; elektronske ure z radiom (fully solid state digital clock — AM/SM Radio); nemške NORDMENDE barvne televizije (se dobe samo v Sydneyu); avtomobilske sprejemnike; kasetne magnetofone; HI-FI ojačevalne naprave in drugo.

Pišite nam za prospekte in cenik — z veseljem Vam bomo ustregli:

EMONA ENTERPRISES

(Jelena in Alfred Brežnik)

21 JUDGE STREET, RANDWICK, N.S.W.

(P.O. Box 188, Coogee, N.S.W., 2034)

TELEFON: 399-9061

Slovenske plošče in kasete dobite v Sydneyu v Slovenskem Centru sv. Rafaela,
v Melbournu pa pri Društvu sv. Eme, slovenska cerkev v Kew.

sede in slovenske številke. Pri pobiranju prostovoljnih prispevkov za Mladinski sklad ni nobeden izmed nas mogel toliko darovati, da bi bil vreden ene same slovenske besede "Hvala!", četudi vem, da jo vsakdo zna. Po polnoči je želel podpredsednik pozdraviti navzoče in jim čestitati k novemu letu. Pa so ga mladi fantje in dekleta z nekim divjim tuljenjem: tako tudi tokrat prekričali z nekimi slovenske besede, četudi je imel naš podpredsednik najboljši namen.

Zelo žalosten primer mi je povedal eden naših zavodnih članov: V nedeljo pred Silvestrovanjem je stopil v odprto dvorano, kjer je bilo zbrane več mladine obeh spolov. K njemu je pristopil mlad fant ter mu v angleščini povedal, da tu ni prostora zanj, za stare je prostor v baraki (prvotni zasilni stavbi našega zemljišča) . . .

Mislím, da smo "mi stari" gradili Cankarjev dom v drugačne namene, kot pa jih kažejo gornja dejstva. Gotovo je v njem prostora tudi za mladino, a ta naša mladina naj spoštuje slovenstvo. Za to bo moral poskrbeti odbor s pomočjo staršev (če že ni prepozno!), drugače bo naš Cankarjev dom izgubil svoj namen in pomen.

Tudi slovenska mladina je taka in taka. Pri nas in verjetno tudi po drugih naselbinah. Popravimo, v kolikor smo morda sami krivi, da ni samo taka!

Vsem želim srečno in zadovoljno novo leto 1976. — Vinko Jager.

GLENROY, VIC. — Že vsa leta, kar smo prišli v Avstralijo, smo naročniki MISLI. Redno jih prejemo in in zanje iskrena zahvala. Obveščajo nas o veseljih in tudi žalostnih dogodkih ter nam nudijo toliko zanimivega branja, da bi jih res pogrešali. Vsaki mesec komaj čakamo, da jih poštar prinese — seveda jih takoj prelistamo. Vedno nas zelo zanimajo vesti o naši mladini in prav je, da ji urednik posveča precej pozornosti: slike in kratki življenjepisi naših mladih so zgled drugim sovrstnikom, pa v vzpodbudo tudi nam starejšim.

Upam, da ne boste izpustili **Tomažičeve Lili**, ki je v novembru graduirala in prejela diplomu. Saj je Lili v Melbournu zelo poznana med rojaki po svojem lepem

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S
AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebujete morda priznanega **TOLMAČA** za sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo **JANJO SLUGA!**

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

značaju, pa tudi po spretni umetniški roki: v marsikateri slovenski hiši obujajo spomine na dom pred sliko domačega kraja, ki jim jo je po želji naslikala Lili.

Draga Lili, želimo ti vse najboljše na življenjski poti in ne pozabi na prijatelje! Čestitke tudi staršem, vsem bralcem MISLI pa lepe pozdrave! — **Agica Francič.**

Kot vidite, smo se ravno v tej številki posebej spomnili Lili, zato sem iz pisma podrobnosti izpustil. Lepo pa je, da ste nas obvestili o njeni graduaciji. Ko bi se se le več bralcev potrudilo in nam javilo novice! — Ur.

KDO BI VEDEL Povedati . . .

. . . kje je **EMIL VINČEC**, ki se že več let ni oglasil domačim. Njegova dva zadnja naslova sta bila iz W.A. Po njem sprašujejo zaskrbljeni starši.

Še enkrat sprašujemo bralce, če bi kdo poznal **FRANCA SIMČIČA**, ki po vsej verjetnosti živi nekje v Melbournu. Doma je na Kojškem (rojen leta 1926) in v Avstraliji od leta 1952. Pri njegovem odhodu iz domovine komaj šest mesecev stara hči Miroslava je zdaj v Avstraliji in ima silno željo srečati očeta. Vsa njena družina (tri ljubke hčerke) ga toplo pozdravljajo in prosijo, naj se javi. Uredništvo rade volje posreduje zvezo za veselo snidenje po tolikih letih.

PHOTO Micky's Studio

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

in

242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA

Tel. 862 1039

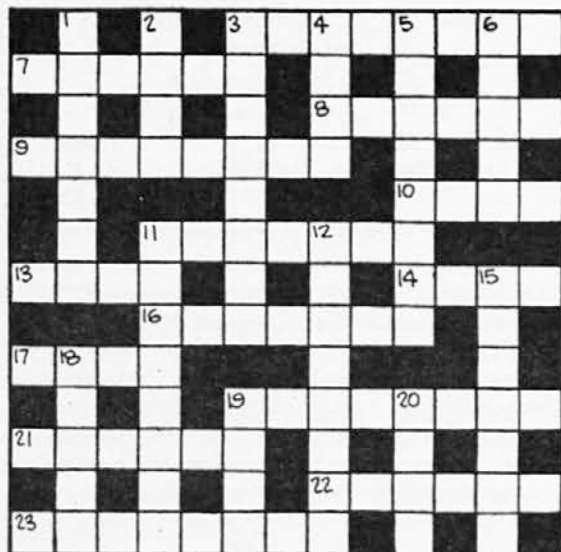
Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo

v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

KRIŽANKA

(P. Lovrenc)

Vodoravno: 3. dodati nekaj s pomočjo vezave; 7. kraj v Brdih; 8. drugo ime za cvetlico georgino; 9. ime ene držav ZDA; 10. prestopnik nad tujo lastnino; 11. težka hiba; 13. najmanjši delec snovi; 14. tujka za pladenj; 16. tujka za ljudski, narodni; 17. verz, vrstica v pesmi; 19. ne šteti, je razsipek; 21. rana je lahko taka; 22. nazdravi s pijačo; 23. ena od dveh skupaj rojenih.

Navpično: 1. ne čisto bel; 2. slovenska reka; 3. naši domovini je dal ime Ilirija; 4. naravna pijača; 5. škropiti, močiti; 6. skrito, skrivnostno; 11. najlepši in najcenejši človekov dar; 12. vrsta mesa; 15. zelenje ceno zlasti o božiču; 18. bodeč, iglast; 19. več ljudi po dva in dva; 20. splošno ime evropskega gorovja.

Rešitev pošljite na uredništvo najkasneje do 31. januarja, ko bomo žrebali nagrajenca.

REŠITEV BOŽIČNE UGANKE:

Črke jemlješ zaporedoma na eni in drugi strani, začeni na desni spodaj. V stavku dobiš odgovor, zakaj je morala sveta Družina bežati v Egipt: HEROD JE NAMREČ DETECE ISKAL, DA BI GA UMORIL.

Pravilno so rešili: Ivanka Žabkar, Emilija Šerek, Vin-

ko Jager, Gabrijela Požar, Jože Grilj, Dorica in Ivan Slavec, Anica Smrdel, Francka Anžin, Tone Sremič, Marija Bizjak, Ivanka Student, Anton Belin.

Izžrebana je bila **Gabrijela Požar**.

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Direktor vrže beraču v klobuk dva dinarja in mu reče: "Tu imate in si kupite časopis, da boste videli, da tudi vodilnim ni lahko! . . ."

● "Ali veš, da je hrana v Sloveniji dražja kot kjer koli drugje v državi?" — "Ja, zakaj pa potem ne hodiš v Makedonijo jest?"

● Edino govornik ima pravico govoriti tudi takrat, ko ga nihče ne vpraša.

● Uvozili smo dvajset ton časopisnega papirja, da bomo lahko pisali o škodljivosti uvoza.

● "Veš, da velja letos domačemu turistu enaka pozornost kot tujemu?" — "Nemogoče, kje bomo pa devize dobili?"

● "Tovariš Jaka, kako morete delati na šefovskem delovnem mestu brez kvalifikacije?" — "Kdo pa pravi, da delam?"

● Gospodinja gospodinji: "Širijo se govornice, da ste kupili kilogram teletine . . ."

● Če bi šla še cerkev po stopinjah naših utrujenih gostincev, bi na vratih stolnice pisalo: "Ob nedeljah zaprto. Koristite naše usluge v Šiški!"

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,

189 Boundary Road,

329 6144

MALVERN,

1382 High Street,

50 4720

SPRINGVALE-DANDENONG,

505 Princes Highway, Noble Park,

546 7860

MENTONE,

3 Station Street,

93 2460

FRANKSTON,

232 Cranbourne Road,

781 2115

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

**TAX CONSULTANTS —
INSURANCE BROKERS**

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino trikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede različnih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Obrzite se na nas, če hočete izveči res pravilne prevode spričevanj, delavskih knjižke in vseh vrst dokumentov.
2. Krvnajte se po načetu "vojni k svojini", kot to delajo drugi narodi. Zato naročite vsake karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri uns ne stane vojam karta nič cent več kot drugje. Sateh se obratejte z zaupanjem na uns, jo uovate v karkol kol zepet. Naje izkušnje, kd smo ga nudrali izkom več kot 20 let v Avstraliji. Vam do pršite prav.
3. Darline pošiljite (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želi, vnam pošiljamo eanik.

Zastopnik za N.S.W.
Mr. R. OLIP
63 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 31-4886

Zastopnik za Queensland
Mr. J. PRIMOZIC
32 DICKENSON ST.,
CASINA, QLD., 4152

FOREIGN AGENCY

PROBITE AGENCIA
TELEFONICATI
ALI PAKETE

Theodoro Travel Service P/L

63 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

33-4385

Tel.: 32-4755, A.H. 32-4305

33-5995

☉ ed smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb

☉ mi nje debite napredne, mojne vavle karte

Naše se uspešno e, so uspešno in uspešno
agencija, London, Paris, W.M. Q to Qantas

V uradi:

SATKO OLIP

BLACKTOWN

5 Campbell St., Tel. 322-7836, A.H. 32-4806.

MORNINGTON

SYDNEY

269 Elizabeth St., Tel. 61-3153 16-1621, A.H. 32-4805

PENRITH

445 High St., Tel. (047) 31-3580, A.H. 32-4806